

Bachelor Eindwerkstuk Media en Cultuur

**“Who is more wicked? He who kills evil motherfuckers
or he who protects them?”**

Darius Kincaid in *The Hitman's Bodyguard* (2017)

Een cognitieve filmanalyse van *The Hitman's Bodyguard* (2017) waarbij de
structure of sympathy en *moraliteit* centraal staan

BA-Eindwerkstuk (ME3V15026)

Pleun Nabbe, 5617162, Media en Cultuur met Verdiepingspakket Film- en Mediacultuur

Begeleidster: dr. Clara Pafort-Overduin met als tweede lezer dr. Dan Hassler-Forest

Inleverdatum donderdag 24 januari 2019

Universiteit Utrecht: Faculteit Geesteswetenschappen

Studiejaar 2018-2019, Blok 2.

Inhoudsopgave Bachelor Eindwerkstuk

Samenvatting Bachelor Eindwerkstuk.....	pag. 3
Inleiding Casestudy.....	pag. 4
Relevantie Onderzoek.....	pag. 4-5
Presentatie Onderzoeksvragen.....	pag. 5
Theoretisch Kader.....	pag. 5-11
Aanpak.....	pag. 11-12
Analysebijlage B. Relatiestructuur Personages.....	pag. 12-13
Uitwerking Deelvraag 1.....	pag. 14-18
Uitwerking Deelvraag 2.....	pag. 19-23
Uitwerking Deelvraag 3.....	pag. 24-28
Conclusie.....	pag. 28-29
Bibliografie.....	pag. 30-32
Analysebijlage A. <i>plot- & storyconstructie</i>	pag. 33-57
Ondertekende Plagiaatverklaring.....	pag. 58-59

Samenvatting Bachelor Eindwerkstuk

In dit bachelor eindwerkstuk is een cognitieve filmanalyse uitgevoerd waarbij de film *The Hitman's Bodyguard* (2017) is onderzocht met behulp van *the structure of sympathy* en *moraliteit*. De film *The Hitman's Bodyguard* is bekritiseerd omdat het een “cliché actiefilm” zou zijn met een “flinterdun plot”. Dit is echter opmerkelijk aangezien de film moraliteitskwesaties aan de kaak stelt wat de film een diepere betekenislaag geeft. De titel van dit bachelor eindwerkstuk onthult deze moraliteitskwesatie, namelijk: “Who is more wicked? He who kills evil motherfuckers or he who protects them?” Middels deze analyse hoop ik het algemene discours omtrent deze film aan te vullen met een analyse die laat zien dat de kritiek wat kortzichtig is. De academische relevantie is gelegen in het feit dat ik *the structure of sympathy* van Murray Smith nader zal uitwerken betreffende *allegiance* en dit in verband zal brengen met *morele deugdzaamheid* zoals gedefinieerd door Daniel Shaw en het *utilitaristische The Greatest Happiness-Principle* zoals aangehaald door John Stuart Mill. In dit onderzoek staat de volgende onderzoeksvraag centraal: hoe nodigt de film *The Hitman's Bodyguard* (2017) uit tot een *moreel* oordeel over de drie hoofdpersonages (Michael Bryce, Darius Kincaid en Vladislav Dukhovich) volgens *the structure of sympathy*? Om deze onderzoeksvraag te kunnen beantwoorden zullen de drie niveaus van *the structure of sympathy* in elke deelvraag gekoppeld worden aan de drie hoofdpersonages die geanalyseerd worden. De deelvragen luiden als volgt: 1) hoe wordt *recognition* bewerkstelligd bij de drie hoofdpersonages uit *The Hitman's Bodyguard*?, 2) hoe wordt *alignment* bewerkstelligd bij de drie hoofdpersonages uit *The Hitman's Bodyguard*? en 3) hoe wordt *allegiance* bewerkstelligd bij de drie hoofdpersonages uit *The Hitman's Bodyguard*? Een aantal scènes uit *The Hitman's Bodyguard* worden benaderd aan de hand van deze drie deelvragen waarbij de terminologie wordt geoperationaliseerd: bij *recognition* focus ik op de kenmerken of semes van de personages zoals deze door de desbetreffende mise-en-scène technieken worden gepresenteerd en het *primacy effect*. Bij de tweede deelvraag omtrent *alignment* wordt gefocust op hoe de toeschouwer wordt gesitueerd ten aanzien van de drie filmpersonages, waarbij Smith's terminologieën genaamd *subjective access* en *spatio-temporal attachment* centraal zullen staan. Tot slot ligt bij de derde deelvraag omtrent *allegiance*, die niet los gezien kan worden van de voorafgaande niveaus *recognition* en *alignment*, het accent op de evaluatie waartoe wordt uitgenodigd, waarbij het *utilitaristische* ‘The Greatest Happiness’-principe getoetst wordt om zo *moraliteit* concreet te benaderen. Uit mijn analyse blijkt dat de beschermende bodyguard Bryce die *moreel* prijzenswaardig leek en de gewelddadige huurmoordenaar Kincaid die *moreel* verwerpelijk leek wisselen van plaats als er gekeken wordt naar hoe de film de toeschouwer uitnodigt om de personages te beoordelen. De tiran Dukhovich nodigt niet uit tot een positief *moreel* oordeel, aangezien zijn eendimensionale personage geen enkele positieve karaktertrek heeft. Deze analyse laat zien dat de aangepaste *structure of sympathy* van Smith een geschikte theorie is om een breed scala aan personages te analyseren (waaronder minder eenduidig ‘goede’ of ‘slechte’ personages) en deze *utilitaristische* toevoeging draagt bij aan Smith's streven om *sympathie* meer systematisch te kunnen benaderen.

“Who is more wicked? He who kills evil motherfuckers or he who protects them?”

Darius Kincaid in *The Hitman's Bodyguard* (2017)

The Hitman's Bodyguard

Voor mijn onderzoek zal ik een cognitieve filmanalyse uitvoeren waarbij de film *The Hitman's Bodyguard*¹ (2017) onder de loep zal worden genomen met behulp van *the structure of sympathy* en het begrip *moraliteit*.

In *The Hitman's Bodyguard* moet de voormalig triple-A status bodyguard Michael Bryce de beruchte en gevaarlijke huurmoordenaar Darius Kincaid veilig overbrengen van Engeland naar de rechtbank in Den Haag. Alhoewel de twee eigenlijk vijanden zijn van elkaar, zijn ze plotseling op elkaar aangewezen: Bryce opereert namelijk buiten Interpol waar een lek blijkt te zijn en de huurmoordenaar Kincaid moet op tijd en veilig aankomen in Den Haag omdat hij de laatst overgebleven kroongetuige is in de zaak tegen de Russische dictator Vladislav Dukhovich die beschuldigd wordt van het plegen van genocide.

The Hitman's Bodyguard is in de pers weggezet als een film die ‘niet meer dan een cliché actiefilm’² is, een ‘flinterdun plot’³ heeft, ‘a strangely soulless movie’⁴ is en bovendien zou de film ‘maar weinig redenen geven om te bezoeken’⁵. Dit is opmerkelijk aangezien er in deze film een belangrijke morele vraag wordt gesteld die ook de titel van dit eindwerkstuk is geworden, namelijk: “Who is more wicked? He who kills evil motherfuckers or he who protects them?” Ik zou met mijn analyse het algemene discours omtrent deze film willen aanvullen met een analyse die laat zien dat de kritiek wat kortzichtig is. De academische relevantie is gelegen in het feit dat ik *the structure of sympathy* van Murray Smith nader zal uitwerken betreffende *allegiance* en dit in verband zal brengen met *morele deugdzaamheid* zoals gedefinieerd door Daniel Shaw en het *utilitaristische The Greatest Happiness-Principle* zoals aangehaald door John Stuart Mill.⁶ Smith wil middels zijn driedelige *structure of sympathy* systematisch onderzoeken hoe *sympathie* wordt geconstrueerd, maar aangezien hij bij het derde niveau in deze structuur (*allegiance*) weinig concretiseert hoe je het *morele oordeel* kan benaderen op een zo objectief mogelijke manier, etaleer ik hier mijn eigen visie op met behulp van

¹ *The Hitman's Bodyguard*, geregisseerd door Patrick Hughes, Verenigde Staten: Buddy Film, 2017.

² “Fijne chemie,” FilmVandaag.nl, laatst geraadpleegd 13 oktober 2018.

<https://www.filmvandaag.nl/recensies/593-the-hitmans-bodyguard>.

³ “The Hitman's Bodyguard (2017),” Cinemazine.nl, laatst geraadpleegd 12 oktober 2018.

<https://cinemazine.nl/the-hitmans-bodyguard-2017-recensie/>.

⁴ “The Hitman's Bodyguard has all the makings of a fun summer hit. What makes it so dull?,” Vox.com via Metacritic.com, laatst geraadpleegd 14 oktober 2018. <https://www.vox.com/summer-movies/2017/8/18/16156038/hitmans-bodyguard-review-ryan-reynolds-samuel-jackson>.

⁵ “The Hitman's Bodyguard (2017) – Recensie,” DeFilmkijker.nl, laatst geraadpleegd 14 oktober 2018. <http://www.defilmkijker.com/2017/09/27/the-hitmans-bodyguard-2017-recensie/>.

⁶ Murray Smith, “Altered States: Character and Emotional Response in the Cinema,” *Cinema Journal* 33, no. 4 (zomer 1994): 39-43.

de werken van Shaw en Stuart Mill.

Deze recente film op academisch niveau beschouwen en in verband brengen met *the structure of sympathy* en *moraliteit* zal in mijn ogen een diepere betekenislaag blootleggen die morele vraagstukken aan de orde stelt.

Onderzoeksvragen

In dit onderzoek zal de volgende onderzoeksvraag centraal staan: hoe nodigt de film *The Hitman's Bodyguard* (2017) uit tot een *moreel* oordeel over de drie hoofdpersonages (Michael Bryce, Darius Kincaid en Vladislav Dukhovich) volgens *the structure of sympathy*? Om deze onderzoeksvraag te kunnen beantwoorden zullen de drie niveaus van *the structure of sympathy* in elke deelvraag gekoppeld worden aan de drie hoofdpersonages die geanalyseerd worden. Mijn eerste deelvraag luidt als volgt: hoe wordt *recognition* bewerkstelligd bij de drie hoofdpersonages uit *The Hitman's Bodyguard*? De tweede deelvraag betreft het tweede niveau: hoe wordt *alignment* bewerkstelligd bij de drie hoofdpersonages uit *The Hitman's Bodyguard*? Tot slot zal de derde deelvraag het derde niveau van *the structure of sympathy* analyseren: hoe wordt *allegiance* bewerkstelligd bij de drie hoofdpersonages uit *The Hitman's Bodyguard*? Dit derde niveau is essentieel aangezien de analyse zich focust op de *morele* beoordeling.⁷

Theoretisch kader

Murray Smith stelt dat fictie een zeer krachtig middel is om emotionele reacties uit te lokken, aangezien fictieve vertellingen door hun gesimuleerde aard een zeer gevoelsmatige inleving mogelijk maken.⁸ Waar deze inleving in de Brechtiaanse traditie beschouwd wordt als een instrument van onderwerping, wijst Smith juist op het probleem dat hieraan ten grondslag ligt, namelijk: hoe komt het dat de mens überhaupt meegevoerd wordt door zaken waarvan hij/zij weet dat ze niet bestaand zijn?⁹ Het model van *identification* dat dit verklaarde wilde Smith verfijnen middels zijn *structure of sympathy* bestaande uit drie niveaus, te weten: *recognition*, *alignment* en *allegiance*, die *identification* systematisch onderzoeken.¹⁰ Smith stelt dat het volgende gebeurt als toeschouwers geëmotioneerd worden door een personage doordat ze hiermee engageren: *our responses are at a tangent to those of the character: they are acentral, sympathetic rather than empathic*.¹¹ De toeschouwer simuleert of imiteert de mentale stemming van het personage dus niet, maar begrijpt de omstandigheden, maakt een beoordeling en reageert emotioneel op een manier die past bij de evaluatie en de context van de handeling.¹² Echter wordt dit proces ook deels beïnvloed door de toeschouwer als individu: volgens Smith zijn *sympathieke* reacties tegenover bepaalde personages namelijk verbonden met de waarden

⁷ Smith, "Altered States," 41-43.

⁸ Murray Smith, *Engaging Characters: Fiction, Emotion, and the Cinema* (Oxford, UK: Clarendon Press, 1995): 54.

⁹ Ibid., 54-55.

¹⁰ Ibid., 73.

¹¹ Ibid., 85-86.

¹² Ibid., 86.

die al bewust of onbewust van kracht zijn bij de toeschouwer, waarbij factoren als klasse, natie, leeftijd, etniciteit en geslacht van invloed kunnen zijn.¹³

Waar Murray Smith *sympathie* construeert in een driedelige structuur, wil Alessandro Giovannelli zichzelf onderscheiden door een nieuw perspectief te bieden op het concept van *sympathie* an sich. Waar volgens hem de meeste onderzoekers *sympathie* zien als een daadwerkelijke emotie of een set van emoties, kondigt Giovannelli aan zich te veronderscheiden op de volgende manier: *sympathie* beschouwt hij als een bruikbaar mechanisme van *engagement* of *betrokkenheid*.¹⁴ Giovannelli presenteert dit perspectief omdat hij van mening is dat de notie van *sympathie* relatief weinig onder de aandacht is gekomen in de hedendaagse filosofie van de kunst, vooral wanneer het vergeleken wordt met het levendige debat omtrent *empathie*.¹⁵ Giovannelli problematiseert het begrip van *sympathie* in zijn werk en middels zijn voorstel wil hij een bruikbaar criterium aanreiken om een breed scala aan reacties als *sympathiek* te identificeren.¹⁶ Waar Smith middels zijn *structure of sympathy* een systematische onderzoeksmethode voorstelt om *sympathie* te analyseren, wil Giovannelli het begrip van *sympathie* zelf onder de loep nemen en een voorstel doen voor een breder begrip zodat meer reacties binnen het kader van *sympathie* kunnen vallen. In termen van Smith's *structure of sympathy* zou Giovannelli dan alle emotionele reacties betrekken die *betrokkenheid* suggereren, terwijl Smith alleen maar kijkt naar de reacties van daadwerkelijk gevoelsmatige inleving. Giovannelli legt de lat dus minder hoog om reacties tot *sympathiek* te kunnen rekenen, waardoor Smith's *structure of sympathy* breder inzetbaar wordt omdat het toegepast kan worden op veel meer soorten reacties dan alleen maar gevoelsmatige inleving. Hierdoor verbreedt Giovannelli's werk het perspectief op Smith's *structure of sympathy*.

Om verder uit te weiden over *the structure of sympathy* zal ik de drie niveaus uitleggen. Bij Smith's eerste niveau genaamd *recognition* gaat het om de wijze waarop een toeschouwer een personage construeert en herkent, waarbij niet alleen tekstuele kenmerken essentieel zijn, maar ook de zogenoemde 'referential notion of the mimetic hypothesis' een vereiste is.¹⁷ Dit houdt in dat toeschouwers zich engageren met personages die ze realistisch vinden overkomen met betrekking tot hun eigen ervaringen die aan de echte wereld gerelateerd zijn.¹⁸ Bij *recognition* wordt er een zogenoemd *primacy effect* gegenereerd. Richard Rushton en Gary Bettinson beschrijven dit *primacy effect* in hun werk als de verzameling van eerste indrukken die opgeroepen wordt door de film, inclusief het oordeel dat gevormd wordt over de personages als ze worden geïntroduceerd.¹⁹ Het *star system* kan dit beïnvloeden volgens de auteurs, wanneer toeschouwers door hun kijkgeschiedenis

¹³ Smith, *Engaging Characters*, 84.

¹⁴ Alessandro Giovannelli, "In Sympathy with Narrative Characters," *The Journal of Aesthetics and Art Criticism* (2009): 83.

¹⁵ Ibid.

¹⁶ Ibid.

¹⁷ Smith, "Altered States," 40.

¹⁸ Ibid.

¹⁹ Richard Rushton en Gary Bettinson, *What is Film Theory?: An Introduction to Contemporary Debates* (Maidenhead, UK: McGraw-Hill Education, 2010), 168. ProQuest Ebook Central.

bepaalde acteurs associëren met (stereotyperende) imago's.²⁰

Met het tweede niveau, *alignment*, bedoelt Smith het proces waarbij je als toeschouwer wordt gesitueerd in relatie tot de personages en hun handelingen, kennis en gevoelens.²¹ Dit concept vertoont volgens Smith een sterk verwantschap met de literaire notie van *focalization* van Gerard Genette, waarmee Genette duidde op de manier waarop vertellingen verhaalinformatie overbrengen naar de lezer door de 'lens' of het 'filter' van een specifiek personage.²² Edward Branigan wil in zijn werk de externe verteller benoemen en gaat verder in op deze notie van *focalization*, terwijl David Bordwell in zijn werk geen persoon als verteller van buiten de film erkent.²³ Ik prefereer het verdiepende werk van Branigan, aangezien Bordwell alleen de zogenoemde *objectieve camera* erkent.²⁴

Branigan's werk is bruikbaar aangezien het een aanvulling vormt op de terminologie van Smith, omdat zijn onderscheid tussen *internal focalization* en *external focalization* het spectrum kan aanduiden in Smith's terminologie omtrent *subjective access*. Smith gebruikt de termen *subjective access* en *spatio-temporal attachment* om de twee in elkaar grijpende functies van *alignment* aan te duiden.²⁵ *Subjective access* duidt Smith hierbij aan als de mate waarin we toegang hebben tot de subjectiviteit van bepaalde personages en deze kan volgens hem afwijken tussen bepaalde personages binnen de vertelling.²⁶ De term *spatio-temporal attachment* staat volgens Smith voor de manier waarop de vertelling zich beperkt tot de acties van een enkel personage of vrijuit beweegt tussen de spatio-temporale verhaallijnen van twee of meer personages.²⁷

Bordwell en Thompson specificeren Smith's *subjective access*, evenals Branigan, ook verder door het aanreiken van verschillende terminologie: *mental subjectivity* refereert naar de specifieke situatie waarin toeschouwers in staat worden gesteld gedachtegangen te volgen van bepaalde filmpersonages en *sound perspective* geldt voor specifieke situaties waarin toeschouwers geluiden kunnen horen zoals deze worden ervaren vanuit het belevingsperspectief van een filmpersonage.²⁸ Deze analysetermen zal ik in mijn onderzoek gebruiken, aangezien ze een specifiekere analyse mogelijk maken doordat ze Smith's terminologie van *subjective access* uitbreiden.

In het werk van Elsaesser en Buckland worden de verschillende typen *focalization* uitgelegd die voortkomen uit Branigan's terminologie (waaronder *external focalization* en *internal*

²⁰ Rushton en Bettinson, *What is Film Theory?*, 169.

²¹ Smith, "Altered States," 41.

²² Ibid.

²³ Edward Branigan, *Narrative Comprehension and Film* (Abingdon, Oxon: Routledge Taylor & Francis Group, 1992), 24-27. Google-Ebooks.

²⁴ David Bordwell, *Narration in the Fiction Film* (Wisconsin, U.S.: The University of Wisconsin Press, 1985), 9-12.

²⁵ Smith, *Engaging Characters*, 83.

²⁶ Ibid.

²⁷ Ibid.

²⁸ David Bordwell en Kristin Thompson, *Film Art: An Introduction* (Madison: the McGraw-Hill Companies, 2013), 90-91.

*focalization*²⁹).³⁰ Met *external focalization* wordt volgens Branigan het externe niveau van perceptie bedoeld, waarbij het visuele en auditieve bewustzijn van het filmpersonage wordt gerepresenteerd op de narratieve gebeurtenissen.³¹ Hierbij is er dus sprake van een relatief ‘afstandelijke’ manier van ervaren voor de toeschouwer, aangezien de toeschouwer niet zozeer de ervaring ‘deelt’ van het personage, maar eerder het standpunt gepresenteerd krijgt zonder de positie van het filmpersonage zelf in de vertelling te ervaren.³² Bij *internal focalization* is er wel sprake van een ‘intieme’ manier van ervaren, aangezien de toeschouwer hierbij juist een exclusieve kijk krijgt in het filmpersonage zelf, doordat de privé- en subjectieve ervaringen van het filmpersonage gerepresenteerd worden.³³ Deze *internal focalization* beperkt zich volgens Branigan niet alleen tot vormen van ‘simple perception’ (zoals optische gezichtspunten), maar ook tot diepere gedachtegangen (zoals dromen, hallucinaties en herinneringen).³⁴

Smith bouwt voort op het werk van Bordwell en Thompson die in hun werk uitleggen hoe filmmakers de verdeling van informatie kunnen manipuleren om toeschouwers uit te nodigen op een bepaalde manier te engageren met de verschillende filmpersonages.³⁵ Er is dan ook een duidelijke terminologische overlap te herkennen tussen het werk van Smith en het werk van Bordwell en Thompson: *spatio-temporal attachment* staat gelijk aan Bordwell en Thompson’s *range of story information* die *restricted* of *unrestricted* (dit lijkt op de *alwetende vertelling* of *omniscient narration*) kan zijn en *subjective access* is te vergelijken met Bordwell en Thompson’s *depth of story information* die zich kan bevinden in het spectrum van *objective* en *subjective*.³⁶

Het derde en laatste niveau van Murray’s *structure of sympathy* wordt aangeduid met de term *allegiance*: dit houdt de morele en ideologische evaluatie en beoordeling in van de toeschouwer op de verscheidene handelingen en de karakters van de filmpersonages.³⁷ Smith’s insteek betreft het *morele* oordeel bij *allegiance*, maar voor ik hierover uitweid zal ik eerst introduceren waar het over gaat: *allegiance* komt volgens Smith voort uit het begrip dat de toeschouwer heeft met betrekking tot de betrouwbare toegang die hij/zij evalueert te hebben, het begrip van de contextomstandigheden waarin een personage handelt en heeft gehandeld en het moreel geëvalueerd te hebben van het personage op basis van deze kennis.³⁸ *Recognition* en *alignment* zijn hierbij dus voorwaarden voor het *morele* oordeel en kunnen dus niet los van elkaar gezien worden ondanks dat *allegiance*, anders dan

²⁹ Thomas Elsaesser en Warren Buckland, *Studying Contemporary American Film: A Guide to Movie Analysis* (Londen, UK: Arnold Publishers, 2002), 186-190.

³⁰ Branigan, *Narrative Comprehension and Film*, 24-27.

³¹ Elsaesser en Buckland, *Studying Contemporary American Film*, 188-189.

³² Ibid.

³³ Ibid.

³⁴ Ibid.

³⁵ Bordwell & Thompson, *Film Art*, 87-93.

³⁶ Ibid.

³⁷ Smith, “Altered States,” 41-42.

³⁸ Smith, *Engaging Characters*, 84. N.B. Veel psychoanalytische filmtheoretici stellen dat het point-of-view shot nauw verbonden is met *allegiance*. Smith weidt hierover uit op pagina 85 in zijn boek *Engaging Characters: Fiction, Emotion, and the Cinema*, maar in verband met ruimtegebrek zal ik hier niet verder over uitweiden en het buiten beschouwing laten.

recognition en alignment, voorbij het begrip gaat van de kenmerken en de mentale toestand die een personage construeert.³⁹

Evaluatie heeft zowel cognitieve als affectieve dimensies stelt Smith en op basis van de beoordelingen van de toeschouwer construeren toeschouwers *moral structures*, waarin personages gestructureerd en gerangschikt worden volgens een voorkeurensysteem.⁴⁰ Smith gebruikt *moral orientation* om de morele structuur van de film te omschrijven en hanteert hierbij de term *manichaeen*: hierbij is er een morele structuur waarin er een oppositie van groepen is die tegengestelde waarden representeren.⁴¹ Smith geeft ook een alternatief voor deze *manichaeen* morele structuur, namelijk: de *graduated* morele structuur waarnaar ook wordt gerefereerd in het werk van Rushton en Bettinson.⁴² Deze structuur wordt volgens de auteurs door Smith gekarakteriseerd als het openbaren van een spectrum van morele gradaties, in plaats van een binaire tegenstelling van deze waarden.⁴³

Allegiance is een concept met ideologische implicaties. Ik ben me ervan bewust dat niet iedereen tot eenzelfde morele en ideologische beoordeling zal komen doordat ieder individu anders is. Aangezien Smith bij *allegiance* niet concretiseert wat een toeschouwer voor afwegingen maakt bij het maken van een *moreel* oordeel, zal ik Daniel Shaw's werk gebruiken om *moraliteit* te benaderen.⁴⁴ De Aristotelische notie van *morele ondeugd* die Shaw aanhaalt kan omgezet worden in een interpretatie van wat *morele deugdzaamheid* dan kan karakteriseren, namelijk: de sterkheid van de goede wil waarbij iemand de juiste actie herkent en het vermogen heeft om deze ook te verrichten.⁴⁵ Shaw legt in zijn werk het verband met *utilitarisme*, waarbij de morele waarde van een handeling groter wordt indien deze meer voorziet in het algemeen nut, dit wil zeggen: het welzijn en geluk van alle mensen.⁴⁶ John Stuart Mill, één van de eerste aanhangers van het *utilitarisme*, weidt in zijn werk uit over het belangrijkste fundament van de geloofsbelijdenis van het *utilitarisme*, namelijk: 'utility' of 'the Greatest Happiness'-principle.⁴⁷ Dit principe houdt volgens Stuart Mill in dat handelingen goed zijn indien ze geluk bevorderen en slecht zijn indien ze resulteren in het tegenovergestelde, namelijk: ongeluk.⁴⁸ Onder gelukkigheid verstaat de *utilitarist* welbehagen en de afwezigheid van pijn en onder ongelukkigheid verstaat het *utilitarisme* het gebrek aan welbehagen en de aanwezigheid van pijn.⁴⁹ *Utilitarisme* koppel ik in mijn analyse aan *moraliteit* om *allegiance* concreter te benaderen. Ik zal de handelingen van de drie hoofdpersonages beoordelen aan de hand van het 'the Greatest Happiness'-

³⁹ Smith, *Engaging Characters*, 85.

⁴⁰ Smith, "Altered States," 41.

⁴¹ *Ibid.*, 45.

⁴² Rushton en Bettinson, *What is Film Theory?*, 171.

⁴³ *Ibid.*

⁴⁴ Daniel Shaw, *Morality and the Movies: Reading Ethics Through Film* (Utrecht, NL: EBSCO Publishing, 2012), 67. eBook Collection.

⁴⁵ *Ibid.*

⁴⁶ *Ibid.*, 64.

⁴⁷ John Stuart Mill, *Utilitarianism* (Cambridge, UK: Cambridge University Press, 2014), 9-10. <https://doi-org.proxy.library.uu.nl/10.1017/CBO9781139923927>.

⁴⁸ *Ibid.*

⁴⁹ *Ibid.*

principe en zodoende in kaart brengen of ze wel of geen geluk bevorderen en een afwezigheid van pijn nastreven voor zoveel mogelijk mensen.⁵⁰

Volgens Philip Gillett kunnen media en kunsten de mens een soort morele scholing en opvoeding bieden, aangezien films de mens een glimp kunnen geven van hoe het is om door gebeurtenissen te worden meegevoerd.⁵¹ Toeschouwers kunnen zo inzichten opdoen die helpen bij *moraliteitsscholing*, ondanks dat zij niet daadwerkelijk fysiek in dezelfde posities worden geplaatst.⁵² Noël Carroll wijst, evenals Gillett, ook op het belang van morele emoties, maar dan voor filmmakers: morele emoties zijn volgens Carroll namelijk uitermate belangrijke ‘hefbomen’ voor filmmakers om grote groepen publiek te ‘rekruteren’ tot een gemeenschappelijk waardering.⁵³ Carroll haalt hierbij twee begrippen aan die kunnen aanduiden wat de houding van de toeschouwer is tegenover een bepaald filmpersonage, namelijk: *sympathie* en *antipathie*.⁵⁴ Carroll definieert *sympathie* als de onderliggende voorattitude die een toeschouwer kan hebben tegenover een bepaald personage.⁵⁵ Indien een toeschouwer een onderliggende attitude ervaart die negatief is voor een bepaald personage, is er volgens Carroll sprake van *antipathie*.⁵⁶ Philip Gillett vraagt zich daarbij af of toeschouwers hun morele instincten soms ook tijdelijk ‘uitschakelen’ om toch voldoening te ervaren voor een criminele ‘held’ die zijn of haar doel bereikt.⁵⁷ Indien waar zou dit wellicht kunnen verklaren waarom het vele moorden van Kincaid’s filmpersonage door toeschouwers mogelijk ‘gedoogd’ wordt. Gillett’s veronderstelling is daarbij dat toeschouwers het plezierig vinden om te kijken vanuit criminele perspectieven zonder daarbij oprechte fysieke betrokkenheid te hebben.⁵⁸

Carl Plantinga plaatst een kanttekening bij Smith’s *structure of sympathy* door te stellen dat *allegiance* en *sympathy* wel gerelateerd, maar niet identiek zijn aan elkaar.⁵⁹ Zo stelt hij: “Thus, one could have allegiance for a character yet fail to sympathize with the character in some circumstances”.⁶⁰ Plantinga stelt hier dan ook de volgende additionele terminologie voor: *indifference* bij een gebrek aan *allegiance* en *opposition of oppositional stance* bij het tegenovergestelde van *allegiance*.⁶¹ Deze termen zullen van pas komen bij het personage van de tiran Dukhovich, waarbij er vermoedelijk niet tot *sympathie* wordt uitgenodigd, maar waarbij er wel *allegiance* plaatsvindt. Voor

⁵⁰ Stuart Mill, *Utilitarianism*, 9-10.

⁵¹ Philip Gillett, *Film and Morality* (Cambridge, UK: Cambridge Scholars Publishing, 2012), 188. ProQuest Ebook Central.

⁵² Ibid.

⁵³ Noël Carroll, “Movies, the Moral Emotions, and Sympathy,” *Journal Compilation Midwest Studies in Philosophy* (2010): 2.

⁵⁴ Ibid., 16.

⁵⁵ Ibid.

⁵⁶ Ibid.

⁵⁷ Gillett, *Film and Morality*, 98-99.

⁵⁸ Ibid., 81 en 99.

⁵⁹ Carl Plantinga, *Moving Viewers: American Film and the Spectator’s Experience* (Californië: University of California Press, 2009), 107.

⁶⁰ Ibid.

⁶¹ Ibid.

mijn onderzoek betekent dit dat morele evaluaties hoe dan ook plaatsvinden, of er nou sprake is van een *sympathiek* of *onsympathiek* personage.

Aanpak

Ik zal in mijn onderzoek een cognitieve filmanalyse uitvoeren waarbij *the structure of sympathy* van Murray Smith de leidraad zal vormen.⁶²

Ik zal eerst *story* en *plot* met daarbij de doelen van de personages in kaart brengen, waarna ik een aantal scènes selecteer en analyseer waarin deze doelen helder zichtbaar zijn.⁶³ De *story* en *plot* constructie dient niet alleen als overzicht om de verhaallijn van de film helder te presenteren, maar dient tevens als een belangrijk middel om in kaart te brengen wanneer de toeschouwer bepaalde informatie tot zich krijgt. Hierbij kan er gekeken worden naar hoe die informatie mogelijk kan bijdragen aan een bepaald *moreel* oordeel waartoe de film *The Hitman's Bodyguard* uitnodigt. Het selectieproces heeft als beperking dat bepaalde fragmenten die ook interessant kunnen zijn om te onderzoeken worden weggelaten, aangezien de focus ligt op het *morele* oordeel en niet op eventuele details.

De gekozen scènes zullen worden benaderd aan de hand van de drie deelvragen waarbij de behandelde terminologie wordt geoperationaliseerd: bij de eerste deelvraag omtrent *recognition* wordt gekeken naar de kenmerken of semes van de personages zoals deze door de desbetreffende mise-en-scènetechnieken worden gepresenteerd en het *primacy effect*. Hierbij zal gekeken worden naar hoe de mise-en-scène technieken zich relateren aan de echte wereld, aangezien dit van belang is bij *recognition*.⁶⁴ Bij de tweede deelvraag omtrent *alignment* wordt gefocust op hoe de toeschouwer wordt gesitueerd ten aanzien van de drie filmpersonages, waarbij Smith's terminologieën genaamd *subjective access* en *spatio-temporal attachment*, die ook wel te vergelijken zijn met Bordwell en Thompson's *depth of story information* (het spectrum van *objective* en *subjective*) en *range of story information* (*unrestricted* en *restricted*), centraal zullen staan.⁶⁵ Er zal hierbij gekeken worden naar hoeveel toegang je als toeschouwer krijgt tot de subjectiviteit van de drie filmpersonages (*subjective access*), bijvoorbeeld doordat bepaalde gedachtegangen gedeeld worden of bepaalde herinneringen/flashbacks getoond worden. Daarnaast wordt er gekeken hoeveel de toeschouwer te zien krijgt qua handelingen per verhaallijn en hoe hij/zij hierin wordt genavigeerd (*spatio-temporal attachment*) door de filmvertelling. Branigan's *internal focalization* en *external focalization* zullen hierbij aangehaald worden om *subjective access* verder te benaderen en, mits van toepassing, zullen Bordwell en Thompson's termen *mental subjectivity* en *sound perspective* in beschouwing worden genomen om nog specifiekere te analyseren. Bij de twee typen *focalization* wordt er gekeken of toeschouwers bij de personages alleen relatief afstandelijk meekijken naar hun belevenissen (middels een over-shoulder

⁶² Smith, "Altered States," 39-43.

⁶³ Bordwell & Thompson, *Film Art*, 75-76.

⁶⁴ Smith, "Altered States," 40.

⁶⁵ Smith, *Engaging Characters*, 83. en Bordwell & Thompson, *Film Art*, 87-93.

shot of middels geluidseffecten die niet bij de belevingswereld van een personage horen) zoals bij *external focalization*, of dat toeschouwers vanuit een meer intieme manier meekijken (middels point-of-view shots, met toegang tot gedachtes middels *mental subjectivity* of middels het horen van geluiden vanuit het *sound perspective* van een specifiek personage) zoals bij *internal focalization*. Tot slot ligt bij de derde deelvraag omtrent *allegiance*, die niet los gezien kan worden van de voorafgaande niveaus *recognition* en *alignment*, het accent op de evaluatie waartoe wordt uitgenodigd, waarbij het *utilitaristische* ‘The Greatest Happiness’-principe getoetst wordt om zo *moraliteit* concreet te benaderen. Dit principe geeft inzicht in hoezeer de hoofdpersonages in hun handelen rekening houden of juist geen rekening houden met gelukbevordering en pijnvermijding van zoveel mogelijk mensen, en dientengevolge dus als *moreel acceptabel* of *moreel onacceptabel* kunnen worden gezien.⁶⁶ Hierbij worden de *manichaeen moral structure* en de *graduated moral structure* betrokken uit Smith’s terminologie en wordt er gekeken of er point-of-view shots te ontdekken zijn.⁶⁷ Daarbij zal Plantinga’s additionele terminologie *indifference* en *oppositional stance* gehanteerd worden, indien er situaties zijn waarbij *allegiance* minder eenduidig aanwezig is.

In de conclusie zal ik reflecteren op mijn uitgevoerde analyse middels het beantwoorden van de hoofdonderzoeksvraag. Vervolgens zal ik uitleggen wat de sterke kanten en beperkingen zijn van mijn onderzoek. Tot slot zal ik een voorstel doen voor toekomstig onderzoek.

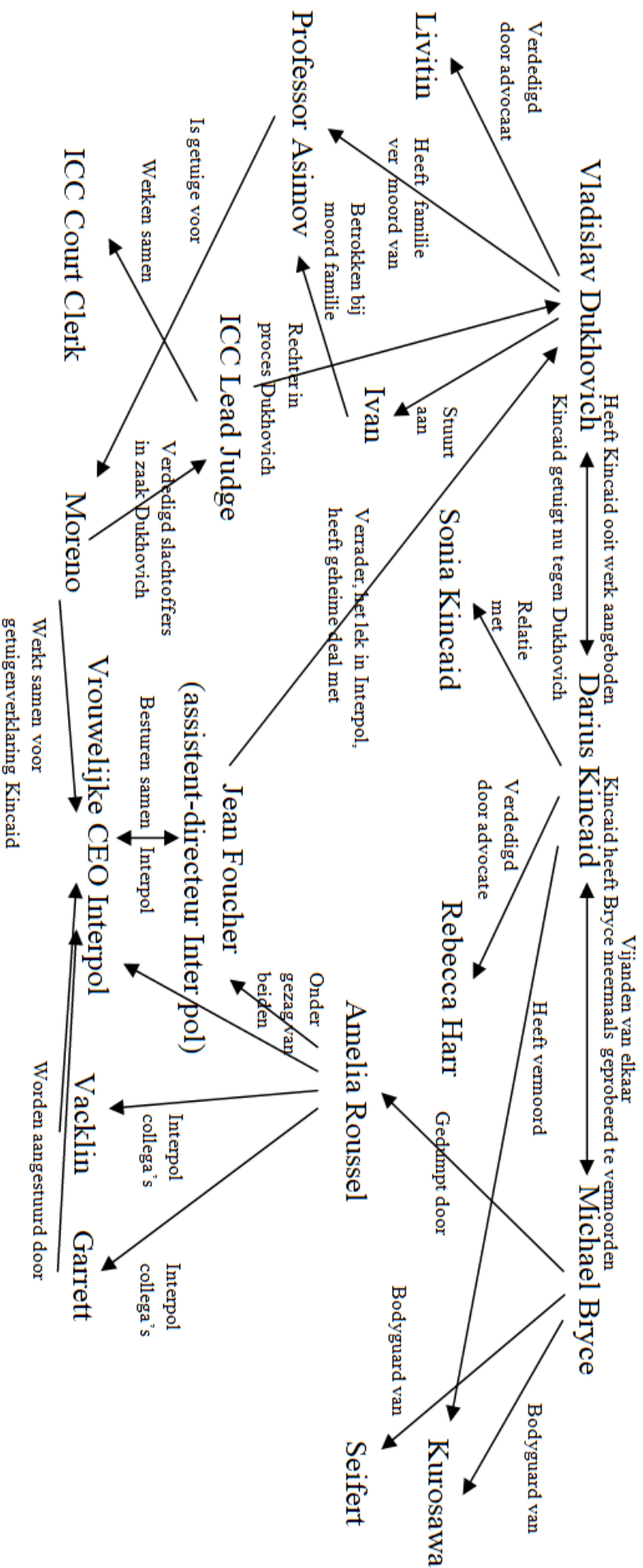
Analyse

De relatiestructuur in *The Hitman’s Bodyguard* is helder wanneer je kijkt naar de gehele filmverhaal. In deze analyse zal ik me echter moeten beperken tot een paar scènes, waardoor de structuur wellicht ingewikkeld kan overkomen voor iemand die de film niet gezien heeft. Het volgende schema dient daarom ter verheldering van de verhoudingen tussen de verschillende personages:

⁶⁶ Stuart Mill, *Utilitarianism*, 9-10.

⁶⁷ Smith, “Altered States,” 45. en Rushton en Bettinson, *What is Film Theory?*, 171.

Bijlage B. De relatiestructuur van de personages uit de film The Hitman's Bodyguard (2017)

Deelvraag 1: Hoe wordt *recognition* bewerkstelligd bij de drie hoofdpersonages uit *The Hitman's Bodyguard*?

PERSONAGE 1. MICHAEL BRYCE

Het eerste personage dat wordt geïntroduceerd is Michael Bryce. Uit Bryce's strakke ochtendroutine (zie afbeeldingen hiernaast) in deze scène (zie bijlage A segment 1) blijkt hij een geordend en perfectionistisch persoon te zijn die zijn zaken netjes op orde heeft. De strakke montage hierbij benadrukt de geordende stiptheid van Bryce, aangezien het zijn beheerste ochtendhandelingen in een hoog tempo (en soms ook overlappend) toont. Hierdoor stimuleert de montage de toeschouwer om te denken dat Bryce de securiteit zelf is. Ook de mise-en-scène ondersteunt dit doordat het huis van Bryce zeer opgeruimd en schoon is, een strakke en moderne architectuur heeft en alle werkbenodigdheden keurig opgeborgen of klaargelegd zijn. Gedurende zijn klus (zie bijlage A segment 2) kan Bryce door de toeschouwer ook gekarakteriseerd worden als een zorgvuldige perfectionist. Bryce moet zijn cliënt Kurosawa namelijk veilig overbrengen naar het vliegveld en alles loopt helemaal volgens zijn nauwkeurig uitgewerkte planning waarin hij met alles rekening heeft gehouden: hij kiest voor een eerdere vertrektijd zodat de route filevrij is en de weg overzichtelijk blijft en bij aankomst zijn alle voorbereidingen al getroffen voor een direct vliegtuigvertrek van zijn cliënt. Bryce blijkt uit het gesprek onderweg met Kurosawa te beschikken over een triple A-status als bodyguard wat aantoont dat hij een professional is en hij heeft daarbij de leiding over de aansturing van de andere bodyguards. Op het moment dat Michael vrolijk afscheid neemt van zijn cliënt Kurosawa en Kurosawa in het vliegtuig stapt en hem uitzwaait achter het vliegtuigraam, wordt Kurosawa met een shotgun door zijn hoofd geschoten. Waar alle bodyguards actie ondernemen blijft Bryce op dit moment overrompeld en vol ongeloof voor zich uit staren, waardoor het lijkt alsof dit voor hem de eerste keer was dat hij een situatie niet voorzagt. Als de vertelling overschakelt naar de situatie twee jaar later is het duidelijk zichtbaar dat Bryce is gedegradeerd op alle

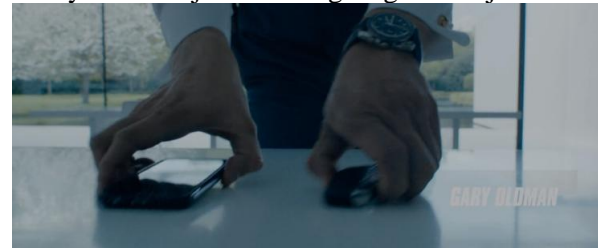
Het luxueuze moderne huis van Michael Bryce

Bryce kiest een wapen uit zijn geheime kluis

Bryce kust zijn vriendin gedag voor zijn klus

Voor vertrek pakt Bryce zijn benodigdheden

Bryce verlaat zijn huis exact om 07:30u

Michael Bryce brengt zijn cliënt Kurosawa naar het vliegveld, Kurosawa heeft ingestemd met Bryce's Triple A Protection Service pakket

niveaus: hij kijkt ongelukkig, hij is verbitterd, zijn vriendin wordt niet getoond en later blijkt ook dat zij hem heeft verlaten, zijn routine is weg, zijn beschadigde auto is allesbehalve luxueus, hij is te laat voor zijn klus en beschermt bovendien voortaan cocaïneverslaafde advocaten in zijn eentje in plaats van zeer invloedrijke cliënten met een groot team dat hij aanstuurt. Zijn aanzien is verdwenen, maar zijn beschermvaardigheden zijn nog steeds extreem goed ontwikkeld, wat ook getoond wordt als hij een zeer gehate advocaat veilig overbrengt.

Deze eerste scène genereert een *primacy effect* van Michael Bryce als een zeer bekwame en gestructureerde bodyguard die door een ongelukkig voorval alles is verloren wat hij liefhad. Hierdoor kunnen toeschouwers wellicht worden uitgenodigd tot gevoelens van medelijden en *sympathie* voor hem. De manier waarop Bryce wordt neergezet past bij de schemata van een huiselijk leven, maar toont ook dat Bryce niet de standaard burger is.

(De situatie twee jaar na het incident wordt getoond:)

Bryce kijkt ongelukkig en stapt uit zijn beschadigde auto. Hij heeft een klus en kijkt op zijn horloge en waar het horloge eerst een stipt tijdstip toonde, toont het inmiddels beschadigde horloge nu een minder stipt tijdstip wat suggereert dat Bryce te laat is (zijn cliënt Seifert benadrukt later ook dat hij te laat is)

Bryce zwaait Kurosawa uit en zijn missie lijkt wederom geslaagd, echter wordt Kurosawa hierna doodgeschoten

PERSONAGE 2. VLADISLAV DUKHOVICH

Het personage dat als tweede wordt geïntroduceerd is het personage van Vladislav Dukhovich. In deze scène (zie bijlage A segment 3) die zich afspeelt in Belarus (Wit-Rusland) valt Dukhovich het huis binnen van professor Asimov samen met twee militairen wagens. De inval blijkt een onderzoek naar Asimov die kritiek geuit zou hebben op het regime van Dukhovich. Dukhovich is aanvankelijk zeer kalm en excuseert zich voor het abrupte binnenvallen, waardoor het een fatsoenlijke man oogt. De doodsbanige gezichtsexpressie van professor Asimov genereert echter een *primacy effect* van Dukhovich als gevaarlijke man. Dit blijkt ook wanneer de mannen van Dukhovich bewijs vinden voor de kritieklevering van Asimov op genocide: Dukhovich leest de tekst van de professor voor waaruit blijkt dat Asimov vindt dat het land alleen vooruitgang kan boeken door de gesel van genocide uit te bannen. Dit was de kritieklevering waar Dukhovich naar op zoek was en hieruit wordt duidelijk dat Dukhovich genocide wel als een rechtmatig middel ziet om een regime te besturen. Na deze scène wordt duidelijk dat Dukhovich een dictator is. Dukhovich zit tijdens de confrontatie ontspannen tegenover de zenuwachtige Asimov, waardoor het lijkt alsof dit voor hem de normaalste gang van zaken is. De felle lichtinval van buiten achter Dukhovich contrasteert met zijn donkere kleding, waardoor het haast lijkt alsof hij de duisternis zelve is. Dukhovich wordt gekarakteriseerd als een hardvochtige dictator en wanneer Dukhovich aan Asimov vraagt waar zijn familie is, nodigt dit *primacy effect* uit tot een onheilspellend gevoel. Zijn nietsontziendheid wordt getoond als de professor seconden later moet toekijken hoe Dukhovich zijn huilende vrouw en jonge zoontje doodschiet. Dukhovich deinst dus voor niets terug om zijn wrede regime in stand te houden en gaat zelfs zelf op pad om zijn tegenstanders hard aan te pakken. De toeschouwer kan Dukhovich herkennen aan zijn

Vladislav Dukhovich valt met zijn leger het huis binnen van professor Asimov. Nadat de mannen van Dukhovich bewijs vinden voor Asimov's kritieklevering op het regime van Dukhovich wordt Asimov's familie als straf doodgeschoten door Dukhovich

tengere postuur met zijn donkere kleding en aan de zware stem met het Russische accent waarmee Dukhovich spreekt.

Dit fragment kan realistisch overkomen voor onze schemata, aangezien de geschiedenis ons leert dat dit soort dictators werkelijk bestaan (hebben) en Rusland ook bekend staat om haar verleden met totalitaire regimes. Ook de interneringskampen waar professor Asimov over vertelt (zie bijlage A, segment 4) zijn destijds ingezet als deel van hun tirannie over het volk.

PERSONAGE 3. DARIUS KINCAID (DARIUS EVANS)

Het personage dat als derde wordt geïntroduceerd is het personage Darius Kincaid. In deze scène (zie bijlage A segmenten 4-6) doen meerdere journalisten verslag over de voortgang van het rechtelijk proces tegen de dictator Vladislav Dukhovich bij het gerechtshof in Den Haag. Er wordt verteld dat diverse potentiële getuigen verdwenen zijn en een journalist werpt de vraag op of er iemand dapper genoeg is om te getuigen en met bewijs te komen zodat er een einde kan komen aan het wrede regime van de tiran. Vanuit deze verslaggeving vóór een grote protesterende menigte wordt er overgeschakeld naar het nationaal hoofdkantoor van Interpol te Manchester, Engeland. Er wordt op dit moment niet alleen qua locatie overgeschakeld, maar ook qua muziek: van schreeuwende proteststemmen met journalisten op de voorgrond naar een muziekmotief met een blues- en countryachtig karakter. Dit nodigt uit tot een andere sfeer: opgelaten doch spanningsopbouwend. Doordat een journalist in het shot ervoor een oproep deed voor iemand die dapper genoeg is, lijkt de sfeer te suggereren dat deze persoon spoedig zal worden geïntroduceerd.

Er worden een aantal shots getoond waarin een persoon wordt geketend zowel vanaf de heupen als bij de polsen en de voeten. Het geluid van de boeien klinkt hard door het muziekmotief heen. Het is nog een paar shots afwachten voordat de toeschouwer het gezicht te zien krijgt van de geboeide crimineel, alhoewel zijn naam (Mr. Kincaid) al wel eerder ter sprake komt. Terwijl Interpol haar aanbod doet aan Kincaid, focussen de shots zich op de getatoeëerde handen en het getatoeëerde kale hoofd van Kincaid. De tatoeages portretteren wegvliegende vogels van een boom, de reden hierachter wordt pas later in de vertelling duidelijk. Het voorstel van Interpol is dat indien Kincaid instemt met een getuigenverklaring

Interpol legt een deal voor aan de opgepakte huurmoordenaar Darius Kincaid

tegenover Vladislav Dukhovich, zijn vrouw gratie ontvangt. Kincaid kijkt na het horen van dit bericht voor het eerst op en zijn eerste woorden zijn gelijk recht doorzee: hij vindt het nonsens dat Interpol gratie gaat bieden aan een onschuldige vrouw (zijn vrouw Sonia Kincaid) en scheldt de bepleiter uit. De advocate van Kincaid uit haar onbegrip voor het bod dat Interpol Kincaid voorlegt: Kincaid zou namelijk nooit meer onbezorgd kunnen ademen indien er geen legitieme deal komt, aangezien ze beweert dat hij een huurmoordenaar is die twintig aanklachten heeft wegens moord in tien verschillende landen. Hoewel Kincaid door zijn advocate wordt geframed als een gewelddadige man, wordt Kincaid ook gekarakteriseerd als een persoon die in staat is lief te hebben als hij het contract direct ondertekent, omdat hij Sonia's vrijheid blijkbaar belangrijker vindt dan zijn eigen veiligheid. Als Kincaid kennismaat met het bewakingsteam dat hem veilig moet overbrengen naar Den Haag toont Kincaid zijn wantrouwen in het team en verwondt hij bovendien een beveiliging. Ondanks zijn grove houding, maakt hij wel humoristische opmerkingen tussendoor, waardoor Kincaid wordt gekarakteriseerd als een charismatisch personage.

De acteur die Kincaid vertolkt, Samuel L. Jackson, staat bekend om zijn vele badass-actierollen⁶⁸, maar al zou je zijn *star persona* achterwege laten, geven verschillende *cues* in de film aan dat het gaat om een dapper personage dat zeer angstaanjagend is voor anderen terwijl hijzelf onbevreesd is. De tekstuele kenmerken onthullen Kincaid's imago, terwijl toeschouwers hem kunnen herkennen aan zijn geketende lichaamsdelen en vele tatoeages die mogelijk allesbehalve uitnodigend zijn. Het is lastig inschatten of dit beeld realistisch overkomt met betrekking tot de eigen ervaringen van de toeschouwer die aan de echte wereld gerelateerd zijn, aangezien het ontmoeten en in gesprek gaan met gezochte huurmoordenaars vermoedelijk niet een ervaring is die veelvoorkomend is. Het vele schelden en de tatoeages van Kincaid passen wellicht echter wel bij een stereotiep beeld dat toeschouwers kunnen hebben van een gevaarlijke crimineel.

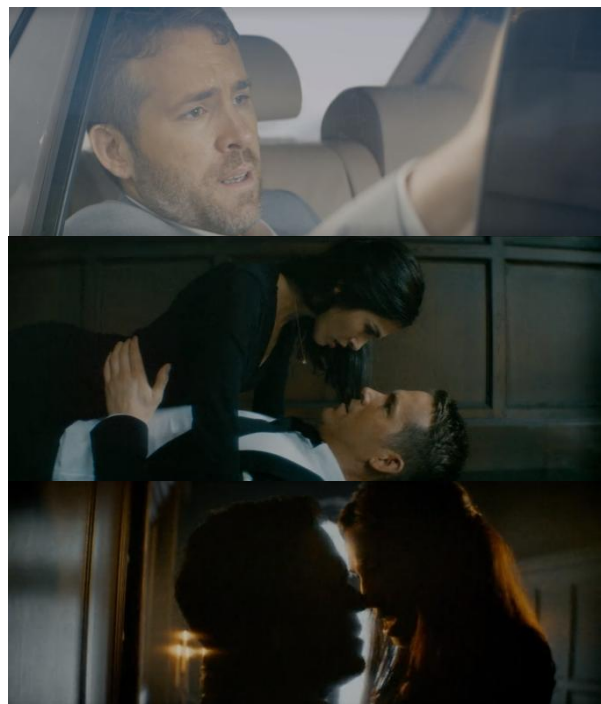
Kincaid sluit de deal voor de vrijheid van zijn vrouw Sonia en hij maakt kennis met het Interpol team dat hem zal gaan escorteren naar het Hof in Den Haag

⁶⁸ De acteur Samuel L. Jackson heeft bijvoorbeeld stoere rollen gehad in films als *Pulp Fiction* (1994) waarin hij Jules Winnfeld speelde, *Die Hard: With a Vengeance* (1995) waarin hij Zeus Carver speelde, *Jackie Brown* (1997) waarin hij Ordell Robbie speelde, *The Negotiator* (1998) waarin hij Danny Roman speelde, *Unbreakable* (2000) waarin hij Elijah Price speelde, *The Man* (2005) waarin hij Derrick Vann speelde, *Ken Carter* (2005) waarin hij Coach Carter speelde, *Unthinkable* (2010) waarin hij Henry Harold 'H' Humphries speelde, *The Avengers* (2012) waarin hij Nick Fury speelde, et cetera.

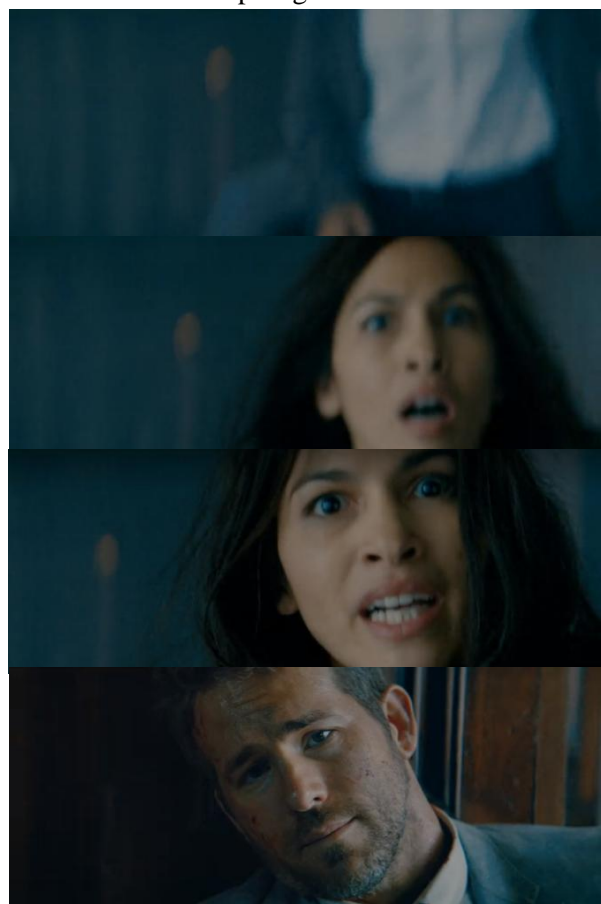
Deelvraag 2: Hoe wordt *alignment* bewerkstelligd bij de drie hoofdpersonages uit *The Hitman's Bodyguard*?

PERSONAGE 1. MICHAEL BRYCE

Het personage van Michael Bryce heeft relatief veel *alignment*, aangezien de toeschouwer zodanig wordt gesitueerd dat hij/zij *subjective access* heeft en bovendien veel *spatio-temporal attachment*. *Subjective access* wordt niet zozeer gecreëerd door het volgen van bepaalde gedachtegangen, maar eerder doordat er herinneringen worden gedeeld van Michael Bryce. Zo vraagt Kincaid Bryce onderweg naar Den Haag hoe hij Amelia heeft ontmoet (zie bijlage A segment 42), waarop Bryce terugdenkt aan dit moment. Aangezien Bryce en Amelia uit elkaar zijn maar Bryce nog steeds gevoelens voor haar heeft, is dit een pijnlijk onderwerp voor hem. Bryce vertelt hoe hij per ongeluk tegen Amelia is aangebotst tijdens een undercover operatie van Interpol en hoe het liefde op het eerste gezicht was. De flashback heeft veel slow-motion momenten en wordt getoond terwijl er een zwoel romantisch nummer speelt, waardoor de toeschouwer uit kan worden genodigd deze ontmoeting als even romantisch en bewust te ervaren als dat Bryce dit destijds deed. Alhoewel er niet sprake is van directe *mental subjectivity*, wordt er toch uitgenodigd om op enigerlei de mentale beleving van Bryce als toeschouwer mee te ervaren, aangezien deze slow-motion momenten en het muzikale motief een soort verbeelding zijn van hoe Bryce Amelia in zijn belevingswereld destijds heeft ervaren. Een opvallendheid is de grotere mate van *subjective access* en *internal focalization* bij het personage van Bryce op momenten dat Amelia ter sprake komt of in de buurt is. Naast deze ontmoetingsscène flashback is er namelijk ook nog een moment (zie bijlage A segment 48) waarop Amelia Bryce te hulp komt schieten als Bryce net een kogel voor Kincaid heeft gevangen en Amelia ternauwernood heeft gered, waarbij Bryce een point-of-view shot heeft met daarbij ook een *sound perspective* moment. Hoewel Bryce zwaar gewond is door het schot, momenten ervoor nog is gemarteld (zie bijlage A segment 40) en een piep in zijn

Bryce denkt onderweg naar Den Haag terug aan zijn ontmoeting met Amelia en hoe ze hierbij tegen elkaar zijn opgelopen tijdens een missie en op slag verliefd werden

Bryce is neergeschoten en redt Amelia ternauwernood, Amelia schiet hem te hulp terwijl Bryce langzaam bijkomt

oren heeft als resultaat van de bomexplosie die zojuist heeft plaatsgevonden, zijn Amelia's woorden en haar gezicht alles waarop hij zich concentreert. Het beeld van het shot is aanvankelijk ook vaag en wordt helderder naarmate Michael bijkomt en kan scherpstellen. Hierdoor krijg je als toeschouwer een kijkje in zijn hoofd en zie en hoor je wat Bryce opslaat terwijl hij bijna stervende is, wat een exclusief kijkje geeft in zijn innerlijke belevingswereld. Het feit dat hij hier volledig op focust en alles om hem heen vergeet toont hoe Amelia voor hem nog steeds de liefde van zijn leven is en zijn prioriteit.

Naast deze *internal focalization* is er ook sprake van *external focalization*, aangezien Bryce ook zeer regelmatig een over-shoulder shot heeft, zoals bij de achtervolgingsscène met de motor (zie bijlage A segment 39). De toeschouwer heeft ook veel *spatio-temporal attachment*, aangezien alle handelingen van Bryce worden getoond en er ook privé momenten zichtbaar worden gemaakt die niet zichtbaar zijn voor andere personages in de vertelling, zoals wanneer Bryce even aan het plassen is of net even iets mompelt wat andere personages niet meekrijgen (zie bijlage A en bekijk segment 2). Hierdoor wordt de toeschouwer uitgenodigd om Bryce zeer gedetailleerd te leren kennen.

Bryce volgt Kincaid terwijl hij op de motor zit en Kincaid in een boot zit. Ondertussen worden ze gevolgd door auto's van de mannen van Dukhovich, Interpol en de politie

Bryce irriteert zich aan zijn cliënt Seifert (een cocaineverslaafde advocaat) en mompelt een beledigende opmerking zonder dat Seifert dit door heeft

PERSONAGE 2. VLADISLAV DUKHOVICH

Opvallend bij het personage van Vladislav Dukhovich is dat hij, anders dan de personages van Bryce en Kincaid, zeer weinig *alignment* heeft aangezien *subjective access* niet aanwezig is bij hemzelf en de *spatio-temporal attachment* vaak gekoppeld wordt vanuit een ander personage dan Dukhovich zelf. Zijn daden worden wel getoond, maar hierbij wordt de toeschouwer niet uitgenodigd om een echt kijkje te nemen in zijn innerlijke belevingswereld door een afwezigheid van point-of-view shots (Bryce en Kincaid hebben dit wel), *mental subjectivity* en *sound perspective*. Er is sprake van *external focalization* omdat de toeschouwer uitgenodigd wordt afstandelijk mee te kijken met de voormalig alleenheerser, waarbij zijn beweegredenen gaandeweg wel duidelijk worden. Als toeschouwer krijg je tijdens de speech die Dukhovich aan het einde in de rechtszaal geeft (zie bijlage A segment 48) wel een beeld van de stellingnames van Dukhovich, die voorheen gedurende het gehele rechtsproces zwijgzaam was. Echter toont deze speech juist zijn onmenselijke radicalisme, aangezien Dukhovich

hier zegt dat alle aanklachten omtrent zijn etnische zuiveringspleging volkomen terecht zijn, maar dat ze gerechtvaardigd zijn omdat hij de rechtmatige machthebber is van Wit-Rusland en hij als leider van zijn land er alles aan mag doen, zonder uitzonderingen of excuses, om zijn autoriteit te waarborgen en derhalve ook geen andere autoriteit dient te erkennen. Dukhovich is heilig overtuigd van zijn oppermacht en deze extreem Machiavellaanse houding kan uitnodigen tot een zwaar *onsympathieke* indruk en zelfs afkeer tegen dit personage. Doordat andere personages in de vertelling *subjective access* hebben en hun nare herinneringen delen waarin ze in aanraking kwamen met Dukhovich (zie bijlage A segmenten 3, 14 en 47 voor de ervaring van professor Asimov, de assistent-directeur van Interpol en Kincaid), wordt er een beeld van Dukhovich gecreëerd. Toeschouwers krijgen dus meestal toegang tot Dukhovich doordat ze, al dan niet mentaal, meegaan met andere personages, waardoor er mogelijk een soort afstand en verschrokkenheid wordt gecreëerd bij dit personage. Alhoewel Dukhovich al het vuile werk aan zijn gehoorzames lijkt te geven, schiet hij wel zelf het gezin van professor Asimov dood (zie bijlage A segment 3), wat uitnodigt tot een beeld van Dukhovich als wrede man die niet alleen aanstuurt tot geweld, maar zelf ook schuldig is aan geweldpleging.

Dukhovich spreekt het Hof toe en barst uit in een tirade. Nadat Dukhovich een bomaanslag laat plegen pakt hij het pistool af van de bewaker en richt hij op Kincaid

PERSONAGE 3. DARIUS KINCAID (DARIUS EVANS)

Het personage Darius Kincaid krijgt relatief veel *alignment*, doordat de toeschouwer veel *subjective access* heeft en bovendien veel *spatio-temporal attachment* krijgt aangereikt in de vertelling. Persoonlijke herinneringen van Kincaid worden zichtbaar voor de toeschouwer in enkele scènes (zie bijlage A segmenten 20, 26 en 30), waarbij momenten te zien zijn die belangrijk waren voor de karakterontwikkeling van Kincaid: in segment 20 wordt getoond hoe Kincaid in deze situatie terecht is gekomen doordat hij opgepakt is door Interpol na in de val te zijn gelokt door een leugen dat er iets vreselijks met zijn vrouw was gebeurd, in segment 26 wordt getoond hoe Kincaid zijn vrouw Sonia heeft ontmoet en hoe het liefde op het eerste gezicht was en in segment 30 wordt getoond hoe Kincaid is begonnen met moorden en hoe zijn eerste moord hem heeft getekend voor het leven.

Inzicht in dit personage wordt gedurende de film opgebouwd en naarmate Bryce Kincaid ook beter leert kennen, doet de toeschouwer dat ook. Zo hoor je als toeschouwer pas dat Kincaid's echte naam Darius Evans is en dat zijn eerste moord de moord op de brute moordenaar van zijn vader was, op het moment dat Kincaid dit vertelt in de rechtszaal (waar Bryce ook aanwezig is) bijna aan het einde van de vertelling (zie bijlage A segment 46). Er is in deze segmenten (zie bijlage A segmenten 20, 26 en 30) sprake van veel *subjective access*, aangezien er niet alleen persoonlijke flashbacks worden getoond, maar deze flashbacks door point-of-view shots bovendien nog meer toegang geven tot Kincaid's belevingswereld. Als Kincaid Bryce vertelt over zijn eerste moord, blijken zijn tatoeages te refereren naar de wegvliegende vogels die wegvlogen doordat ze het schot hoorde dat Kincaid loste op de moordenaar van zijn vader. Op het einde van de flashback schakelt het beeld van de daadwerkelijk wegvliegende vogels over naar het beeld van de tatoeage op Kincaid's achterhoofd die hetzelfde beeld portretteert. Dit is een voorbeeld van *internal focalization*, aangezien het meekijken voor de toeschouwer hierdoor juist zeer intiem is in plaats van afstandelijk. De film nodigt mogelijk zelfs uit tot een gevoel van mede aanwezigheid in de flashback, doordat de oogvormige kaders in de shots waarin het kleine jongetje toekijkt naar hoe de priester wordt vermoord uitnodigen tot een immersieve ervaring van een ooggetuige. De

Kincaid vertelt Bryce onderweg naar Amsterdam op de veerboot over zijn eerste moord. Het slachtoffer was een moordenaar die een onschuldige dominee had vermoord, later blijkt dat deze dominee Kincaid's vader was

oogvormige kaders verliezen alleen lichtelijk hun ovale vorm wanneer de bliksemflitsen het beeld sterk verlichten, wat kan zorgen voor een extra angstaanjagend en realistisch effect. Hierdoor wordt de toeschouwer uitgenodigd nog meer ondergedompeld te worden in de ervaringswereld van het jonge kind dat toekijkt. Dit kind blijkt later in segment 46 dus Kincaid te zijn.

Een huurmoordenaar die allesbehalve *sympathiek* oogt, wordt door de cameravoering en deze aanvullende informatie opeens neergezet als een zeer gevoelig wezen wiens tatoeages duiden op een onverwerkt jeugdtrauma. Door de dichtbijheid van zijn belevingswereld, kunnen toeschouwers worden uitgenodigd tot *sympathie* voor Kincaid's daden, aangezien ze zeer gegrond blijken naarmate je hem beter leert kennen.

Alhoewel er in dit fragment niet letterlijk sprake is van *mental subjectivity* doordat gedachtegangen niet gegeven worden, lijken Kincaid's woorden in de flashback en de focus op zijn getatoeëerde achterhoofd aan het einde wel te suggereren dat je als toeschouwer letterlijk een kijkje in zijn hoofd hebt genomen. Daarbij wordt je door de vele mate van *spatio-temporal attachment* als toeschouwer ook uitgenodigd tot een intiem portret van Kincaid, doordat je ook toegang hebt tot momenten die andere personages niet te zien krijgen. Dit gebeurt bijvoorbeeld in segment 11, waarbij Kincaid zich ondanks zijn eigen ernstige verwondingen toch meer bekommert om het welzijn van zijn vrouw Sonia. Dit wordt duidelijk in een intiem telefoongesprek, waarin hun harde doch sterke en liefdevolle band wordt getoond.

Kincaid belt zijn vrouw Sonia op terwijl hij in het safehouse schuilt na de aanslag in Engeland en zij in de gevangenis zit in Nederland, ze hebben een intiem telefoongesprek

Deelvraag 3: Hoe wordt *allegiance* bewerkstelligd bij de drie hoofdpersonages uit *The Hitman's Bodyguard*?

Murray Smith stelt voor dat dit derde niveau van *the structure of sympathy* gunstiger wordt, naarmate de eerste twee niveaus (*recognition* en *alignment*) meer onthullend zijn: hoe beter de toeschouwer een personage kan construeren en hoe meer toegang hij/zij krijgt tot het personage, des te positiever de *allegiance*.⁶⁹ Bij deze deelvraag zal ik de drie personages tegelijkertijd behandelen, aangezien ik zo dieper in kan gaan op de onderlinge structuur.

Het personage Michael Bryce werd bij *recognition* gekarakteriseerd als een gestructureerde en bekwame bodyguard. Het personage Vladislav Dukhovich werd hierbij gekarakteriseerd als een antipathische en hardvochtige dictator die er alles aan doet om zijn wrede regime in stand te houden. Het personage Darius Kincaid vormde een interessant personage door zijn contrasterende *primacy effect*: enerzijds was hij een levensgevaarlijke crimineel, maar anderzijds resulteerden zijn dapperheid, charisma en liefde voor zijn vrouw in een genuanceerd *primacy effect*.

Dukhovich had, zeker in vergelijking met de personages van Bryce en Kincaid, zeer weinig *alignment* wat er mogelijk voor kan zorgen dat er bij zijn evaluatie wordt uitgenodigd tot een zeer eenzijdige evaluatie, namelijk: een kwaadaardig personage dat moeilijk in te schatten blijft (aangezien *recognition* en *alignment* een vereiste zijn voor *allegiance*). Toeschouwers kregen bij personages als Bryce en Kincaid veel *alignment* door de grotere mate van toegang tot hun innerlijke belevingswereld: zo werden er regelmatig herinneringen van hen getoond, zag je bepaalde privémomenten en werd er intiemer gefocaliseerd door de aanwezigheid van point-of-view shots. Dit is in tegenstelling tot Dukhovich, aangezien de toeschouwer hierbij door het, al dan niet mentaal, meegaan met andere personages toegang krijgt tot zijn acties, in plaats van dat Dukhovich dit opzichzelfstaand laat zien. Hierdoor zijn de personages van Bryce en Kincaid veel meer onthullend en toegankelijk dan Dukhovich.

Als er qua *moraliteit* gekeken wordt naar de driehoeksverhouding tussen de personages, valt over het algemeen op dat Dukhovich uitnodigt tot een eenduidig *moreel* oordeel aangezien hij *moreel* verwerpelijk is en dat Bryce en Kincaid wel *moreel* acceptabel zijn, maar allebei op een minder eenduidige (en meer gecompliceerde) manier.

Doordat Bryce een *primacy effect* genereerde van een gedisciplineerde beschermer die past bij de schemata van het huiselijk leven en de toeschouwer veel toegang (*alignment*) tot hem krijgt, lijkt Bryce minder intimiderend dan de onberekenbare Dukhovich en de gewelddadige Kincaid. Alhoewel je zou denken dat dit personage op *utilitaristisch* gebied excelleert, aangezien Bryce mensen beschermt in plaats van vermoordt in tegenstelling tot de tiran Dukhovich en huurmoordenaar Kincaid, is dit niet per se positief voor het 'The Greatest Happiness'-principe. Bryce houdt namelijk wel rekening met de gelukbevordering en pijnvermijding van zijn cliënten door ze te beschermen, maar de

⁶⁹ Smith, *Engaging Characters*, 85.

cliënten die hij beschermt (zoals de corrupte Kurosawa) houden op hun beurt geen rekening met de gelukbevordering en pijnvermijding van zoveel mogelijk mensen. Doordat Bryce *immorele* mensen beschermt voor veel geld en zich bewust niet bemoeit met hun zaken, is hij eigenlijk medeverantwoordelijk voor hun slachtoffers. Hierdoor zou hij aanvankelijk gezien kunnen worden als *moreel* onacceptabel, maar als Bryce Kincaid's perspectief gaandeweg beter gaat begrijpen ontdekt hij dat *moraliteit* niet zo rechtlijnig te duiden is als dat hij in eerste instantie dacht (zie bijlage A segment 31).

Alhoewel Bryce beweerde dat hij geen kogel ving voor een cliënt, redt Bryce Kincaid wel op het einde door een kogel voor hem te vangen (zie bijlage A segment 48). Waar Bryce Kincaid had willen vermoorden bij hun eerste weerzien (zie bijlage A segment 13) omdat hij allesbehalve sympathie had voor de huurmoordenaar, heeft Bryce ingezien dat Kincaid niet *immoreel* is en dat hijzelf ook een paar vraagtekens mag zetten bij zijn goede reputatie als bodyguard. Bryce weegt de *moraliteit* van zijn cliënten, anders dan Kincaid, niet af maar kan toch gezien worden als *moreel acceptabel*, doordat hij zijn leven meermaals waagt voor Kincaid naarmate Bryce steeds bewuster wordt van Kincaid's goede kant. Dit bewustzijn wordt gecreëerd doordat Bryce steeds meer inzicht krijgt in het verleden van Kincaid en steeds meer inziet dat Kincaid's slachtoffers *immorele* figuren waren en Kincaid geen onschuldige mensen vermoordt. Dit blijkt ook in de rechtszaal (zie bijlage A, segmenten 46-48) als Kincaid zegt de klus van Dukhovich afgewezen te hebben om Dukhovich's slechte intenties (hij geeft opdracht tot het uitmoorden van een dorp) en daarnaast ook om het feit dat hij sowieso geen onschuldige mensen vermoordt (hij wil geen politieke banneling van Dukhovich vermoorden). Dat Bryce zijn leven waagt voor de *moreel* goedaardige Kincaid toont dat zijn *morele* kompas de juiste wending heeft genomen. Deze geleidelijke ontwikkeling van Bryce zou door Smith gekarakteriseerd kunnen worden met de *graduated moral structure*, aangezien er, anders dan bij de verhouding met Dukhovich enerzijds en Bryce en Kincaid anderzijds, niet sprake is van een binaire oppositie maar eerder van een openbaring van het spectrum van *morele* gradaties waarin er niet simpelweg één *morele* waarheid is.

Er is geen sprake van eerherstel van het negatieve *primacy effect* dat Dukhovich genereerde als er aan het *utilitaristische* 'The Greatest Happiness'-principe wordt getoetst: Dukhovich is niet alleen schuldig aan het uitmoorden van gehele dorpen, maar ook aan het executeren van familieleden van kritische denkers op zijn regime, het vermoorden van ooggetuigen en het plegen van een aanslag in Den Haag. In zijn handelen houdt Dukhovich alleen rekening met zijn alleenheerschappij en niet

Op de veerboot naar Amsterdam vraagt Bryce hoe Kincaid in contact is gekomen met een tiran als Dukhovich, waarop Kincaid zegt dat hij niet van Dukhovich's slechte daden afwist. Bryce gelooft het niet en Kincaid stelt een vraag terug aan Bryce

met de gelukbevordering en pijnvermijding van zo veel mogelijk mensen, sterker nog: hij is juist de brenger van ongeluk en van pijn door zijn machtige positie gecombineerd met kwade intenties waardoor er wordt uitgenodigd tot een beeld van Dukhovich als *moreel onacceptabel* figuur.

Alhoewel er veel nuance te ontdekken is in de voorheen eentonig ogende karakters van de personages Bryce en Kincaid, is het personage van Dukhovich allesbehalve genuanceerd waardoor er een sterk contrast ontstaat waarbij waarden lijnrecht tegenover elkaar staan in een *manichaeen moral structure*. Dukhovich handelt dus constant *immoreel* doordat hij nooit rekening houdt met het ‘The Greatest Happiness’-principe, waardoor de toeschouwer al snel wordt uitgenodigd tot negatief evalueren. Hierbij is Plantinga’s terminologie van toepassing: de film nodigt uit tot het uitlokken van een morele en ideologische beoordeling door de wreedheid van dit personage, maar ondanks dat *sympathie* en *allegiance* gerelateerd zijn aan elkaar, zijn ze in dit geval niet identiek aan elkaar.⁷⁰ Er is sprake van *oppositional stance*, aangezien het tegenovergestelde van *allegiance* kan plaatsvinden doordat een sympathieke *morele* evaluatie bij Dukhovich uitgesloten lijkt door de ongenueanceerde kwaadaardigheid van dit personage.⁷¹

Darius Kincaid vormt een interessant personage voor het *morele* oordeel bij *allegiance*, aangezien hij van beroep een huurmoordenaar is en die an sich al *moreel* verwerpelijk ogen. Dit oordeel leek bevestigd te worden door het *primacy effect* dat Kincaid genereerde, maar door zijn liefde voor zijn vrouw Sonia en door de vele exclusieve toegang in combinatie met essentiële achtergrondinformatie die je als toeschouwer gaandeweg krijgt bij *alignment*, werd er een hele andere kant van dit personage belicht. In de scène richting de veerboot naar Amsterdam (zie bijlage A vanaf segment 29) vraagt Bryce zich af waarom de zusters Kincaid zo mochten terwijl ze bij hemzelf waarschijnlijk een exorcisme

In de rechtszaak tegen Dukhovich levert Kincaid bewijs dat Dukhovich een dorp heeft uitgemoord. De foto's laden op de beamer in de rechtszaal waardoor iedereen kan zien dat Dukhovich mensen heeft geëxecuteerd en dus schuldig is aan 'Crimes Against Humanity'. De zaak had voorheen te lijden aan een gebrek aan bewijsmateriaal, maar Darius Kincaid levert dit bewijs eindelijk

Bryce en Kincaid krijgen een lift naar het opstappunt van de veerboot richting Amsterdam door een busje met daarin een zusterkoor. Kincaid heeft het naar zijn zin en Bryce niet. Bryce vraagt zich af hoe het komt dat hij zo aardig gevonden wordt door de zusters

⁷⁰ Plantinga, *Moving Viewers*, 107.

⁷¹ Ibid.

wilden uitvoeren. Dit terwijl Kincaid ruim 250 mensen heeft vermoord en Bryce als bodyguard zijnde niet het doel heeft om te moorden maar juist te beschermen en voorkomen. Kincaid confronteert Bryce vervolgens met zijn filosofische insteek door te zeggen: “Question for a higher power: who is more wicked? He who kills evil motherfuckers or he who protects them?” Na de flashback op de ferry (zie bijlage A segment 30) blijkt Kincaid’s eerste slachtoffer een schuldige man te zijn en in de flashback met de ontmoeting tussen Kincaid en Dukhovich (zie bijlage A segmenten 47-48) blijkt Kincaid geen onschuldige doelwitten te willen vermoorden.

Als Kincaid’s personage onder de *utilitaristische* loep wordt gelegd, blijkt het ‘The Greatest Happiness’-principe erg op te gaan voor zijn handelingen: alhoewel Kincaid een moordenaar is, vermoordt hij wel alleen de schuldige mensen die *moreel* verwerpelijk zijn en helpt hij de mensen die slachtoffer zijn geworden van criminelen zoals witwassers en kidnappers (zie bijlage A segmenten 20 en 26). Hierdoor stimuleert hij de gelukbevordering en pijnvermijding van zoveel mogelijk mensen, aangezien hij specifiek die criminelen uitschakelt die zich hieraan schuldig maken, met als grootste voorbeeld Vladislav Dukhovich. Kincaid doodt deze genocidenpleger (zie bijlage A segment 48) waarmee hij alle nabestaanden (zoals professor Asimov), demonstranten en de publieke opinie in het ‘The Greatest Happiness’-principe voorziet. De *morele* reputatie van beschermer en moordenaar worden gaandeweg omgedraaid in *The Hitman’s Bodyguard* en ondanks dat moorden *immoreel* is, toont dit personage dat iemand het heft in eigen handen moet nemen juist om de *moraliteit* en het geluk van mensen te waarborgen. Deze ommekeer toont Smith’s *graduated moral structure*, aangezien er sprake is van een bijzondere doch gerechtvaardigde kijk op *moraliteit*: *moraliteitsopvatting* bevindt zich in een genuanceerd spectrum en niet in een eenzijdige aanhangbaarheid. Ondanks dat de Bijbel geen wraak voorstaat omdat dit alleen aan het oordeel van God mag worden overgelaten, toont Kincaid dat het *morele* oordeel zelfs positief kan zijn voor een huurmoordenaar.

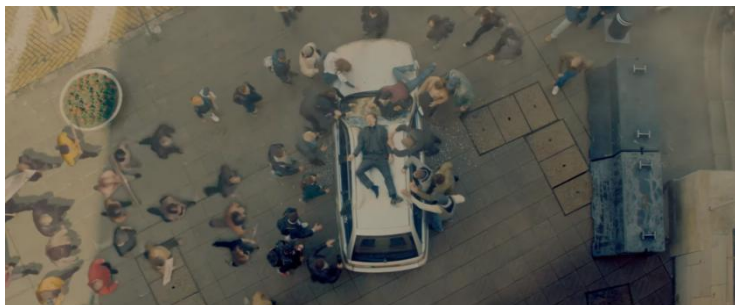
Kincaid vertelt de rechtbank waarom hij de klus van Dukhovich weigerde aan te nemen. Hij wilde geen politieke banneling vermoorden omdat hij geen onschuldige mensen wil doden

Toen Kincaid gebeld werd dat zijn vrouw Sonia in het ziekenhuis lag (dit bleek later een val van Interpol), was hij bezig met het vermoorden van een witwasser

Toen Kincaid Sonia ontmoette, had hij net een klus afgerond waarbij hij een gekidnapte dochter redde

(Bekijk de bovenstaande afbeeldingen van links naar rechts:)

Kincaid vermoordt Dukhovich door hem van het rechtsgebouw in Den Haag af te schoppen. Kincaid vermoordt Dukhovich om de genocide die hij heeft gepleegd en ook omdat hij Bryce neerschoot. Het is persoonlijk geworden voor hem. Als Dukhovich op een auto valt, lopen professor Asimov en de protestanten op zijn dode lichaam af. Vreugde breekt vervolgens los en Kincaid kijkt zelfvoldaan toe

Conclusie

In dit onderzoek heb ik onderzocht hoe de film *The Hitman's Bodyguard* (2017) uitnodigt tot een *moreel* oordeel over de drie hoofdpersonages met behulp van Murray Smith's *structure of sympathy*. Daarbij heb ik voor het onderzoek naar *allegiance* het *utilitarisme* ingezet voor een betere uitwerking van het *morele* oordeel. Ik heb laten zien hoe het *morele* oordeel over Bryce en Kincaid gedurende de vertelling verschuift: de bodyguard die *moreel* prijzenswaardig leek en de huurmoordenaar die *moreel* verwerpelijk leek wisselen eigenlijk van plaats als er gekeken wordt naar hoe de film de toeschouwer uitnodigt om de personages te beoordelen. *The Hitman's Bodyguard* heeft wat dat betreft meer filosofische diepgang dan op het eerste gezicht lijkt en kritieken waarin de film als een "cliché actiefilm" werd afgedaan zijn dan ook wat kortzichtig.⁷² Het *morele* oordeel over de personages Bryce en Kincaid was namelijk niet eenduidig 'goed' of 'slecht'. De film laat zien dat *moraliteit* een ingewikkeld en multi-dimensionaal concept is: iemand kan *moreel* goed doen voor de mensheid door *immoreel* te handelen (huurmoordenaar Kincaid) en iemand kan *moreel* handelen (mensen beschermen

⁷² FilmVandaag, "Fijne chemie."

in plaats van vermoorden) maar toch *immoreel* zijn. De film stelt vragen over *moraliteit* aan de hand van deze twee personages. Wel eendimensionaal is het personage Dukhovich. Deze dictator en genocidenpleger heeft geen enkele positieve karaktertrek, waardoor de toeschouwer wordt uitgenodigd hem als het pure kwaad te zien.

Pluspunten van mijn onderzoek zijn dat ik een casestudyfilm heb gekozen die minder voor de hand liggend is door haar commerciële actiegenre en dat ik gedetailleerd en genuanceerd heb geprobeerd uit te leggen hoe de film steeds mogelijk tot iets uitnodigt bij de toeschouwer in plaats van dat ik dit oordeel dicteer. Daartegenover staan echter wat beperkingen: ik moest me beperken tot een klein aantal scènes en kon andere personageverhoudingen maar kort belichten. Uiteraard vormen mijn uitspraken omtrent waartoe wordt uitgenodigd geen waarheid maar een onderbouwde interpretatie.

De analyse die ik heb uitgevoerd is een cognitieve filmanalyse, maar er zijn ook andere typen analyse die een waardevol inzicht zouden kunnen leveren in *The Hitman's Bodyguard*. Een narratieve analyse uitvoeren kan ervoor zorgen dat er dieper wordt ingegaan op de informatieverdeling over de tijd en hoe dit de toeschouwer anders kan positioneren op bepaalde momenten.

Een voorstel voor toekomstig onderzoek is om het *utilitarisme* te gebruiken als toevoeging op Smith's derde niveau uit *the structure of sympathy*. *Utilitarisme* scherpt Smith's *allegiance* aan en maakt een meer objectieve manier van *moreel* oordelen mogelijk, aangezien de maatstaf niet gevormd wordt door onze eigen overtuigingen en idealen van 'goed' en 'kwaad'. In plaats daarvan focust het op een systematische manier van *moraliteitsbenadering* die ver af staat van persoonlijke voorkeuren. Hierdoor kan *moraliteit* in films ook meer systematisch worden onderzocht, wat past bij het streven van Murray Smith om *sympathie* ook op een meer systematische manier te kunnen benaderen. Smith ontworpen *the structure of sympathy* omdat hij wilde afrekenen met de vaagheid van de term *identification* en deze *utilitaristische* toevoeging is door haar concreetheid een aangewezen middel om verder uit te kristalliseren hoe dit proces in elkaar steekt.

Bibliografie

Bordwell, David en Kristin Thompson. *Film Art: An Introduction*. Madison: the McGraw-Hill Companies, 2013.

Bordwell, David. *Narration in the Fiction Film*. Wisconsin, U.S.: The University of Wisconsin Press, 1985.

Branigan, Edward. *Narrative Comprehension and Film*. Abingdon, Oxon: Routledge Taylor & Francis Group, 1992. Google E-Books.

Carroll, Noël. "Movies, the Moral Emotions, and Sympathy." *Journal Compilation Midwest Studies in Philosophy* (2010): 1-19.

Elsaesser, Thomas en Warren Buckland. *Studying Contemporary American Film: A Guide to Movie Analysis*. Londen, UK: Arnold Publishers, 2002.

"Fijne chemie." FilmVandaag.nl. Laatst geraadpleegd 13 oktober 2018.

<https://www.filmvandaag.nl/recensies/593-the-hitmans-bodyguard>.

Gillett, Philip. *Film and Morality*. Cambridge, UK: Cambridge Scholars Publishing, 2012. ProQuest Ebook Central.

Giovannelli, Alessandro. "In Sympathy with Narrative Characters." *The Journal of Aesthetics and Art Criticism* (2009): 83- 95.

Mill, John Stuart. *Utilitarianism*. Cambridge, UK: Cambridge University Press, 2014. <https://doi-org.proxy.library.uu.nl/10.1017/CBO9781139923927>.

Plantinga, Carl. *Moving Viewers: American Film and the Spectator's Experience*. Californië: University of California Press, 2009.

Rushton, Richard en Gary Bettinson. *What is Film Theory?: An Introduction to Contemporary Debates*. Maidenhead, UK: McGraw-Hill Education, 2010. ProQuest Ebook Central.

Shaw, Daniel. *Morality and the Movies: Reading Ethics Through Film*. Utrecht: Utrecht University, 2012. EBSCO Publishing: eBook Collection.

Smith, Murray. "Altered States: Character and Emotional Response in the Cinema." *Cinema Journal* 33, no. 4 (zomer 1994): 34-56.

Smith, Murray. *Engaging Characters: Fiction, Emotion, and the Cinema*. Oxford, UK: Clarendon Press, 1995.

The Hitman's Bodyguard. Geregisseerd door Patrick Hughes. Verenigde Staten: Buddy Film, 2017.

“The Hitman’s Bodyguard (2017) – Recensie.” DeFilmkijker.nl. Laatst geraadpleegd 14 oktober 2018. <http://www.defilmkijker.com/2017/09/27/the-hitmans-bodyguard-2017-recensie/>.

“The Hitman’s Bodyguard (2017).” Cinemagazine.nl. Laatst geraadpleegd 12 oktober 2018. <https://cinemagazine.nl/the-hitmans-bodyguard-2017-recensie/>.

“The Hitman’s Bodyguard has all the makings of a fun summer hit. What makes it so dull?.” Vox.com via Metacritic.com. Laatst geraadpleegd 14 oktober 2018. <https://www.vox.com/summer-movies/2017/8/18/16156038/hitmans-bodyguard-review-ryan-reynolds-samuel-jackson>.

Bijlage A. Bachelor Eindwerkstuk

Constructie van *plot & story* in de film *The Hitman's Bodyguard* (2017)

*Roze markering = informatie ontbreekt hier / flashbacks worden getoond

PLOT CONSTRUEREN:

0. **00:00 – 00:32** → Intro film
1. **00:33 – 03:40** → Londen, kennismaking met Michael Bryce: De ochtendroutine van Michael Bryce wordt getoond; Bryce lijkt een man te zijn die alles voor elkaar heeft: een groot huis, een prachtige geliefde en een baan waarin hij de absolute professional is en alles onder controle heeft. Hij blijkt een triple-A status bodyguard te zijn en is bezig met een opdracht die rustig lijkt te verlopen (zoals gewoonlijk). Echter wordt zijn cliënt Kurosawa onverwachts vermoord door een schot van een sniper (net voor het opstijgen van het vliegtuig waarin Kurosawa zit en dus ook net voor het afronden van de missie van Bryce). **De dader is onbekend** en Michael Bryce is absoluut met stomheid geslagen aangezien hem dit nooit overkomt. Zijn wereld staat stil en stort in...
2. **03:41 – 07:25** → Londen, er wordt een sprong in de tijd gemaakt en de toeschouwer krijgt de situatie van twee jaar later na dit moment te zien. Michael Bryce die eerst aan de top stond is nu gedegradeerd en beschermt voortaan criminele, corrupte en verslaafde advocaten. Hij blijkt nog steeds even goed te zijn en is ontzettend professioneel, alleen zijn levenslust lijkt weg te zijn. Hij is chagrijnig en cynisch geworden. Zijn opdracht wordt met succes afgerond en hij brengt de verslaafde advocaat en het hondje van de advocaat in veiligheid, maar het is ondankbaar werk.
3. **07:26 – 09:53** → Er wordt overgeschakeld naar een andere locatie, Belarus (voormalig Wit-Rusland). Het huis van een docent wordt overvallen door de mannen van Vladislav Dukhovich (een Russische dictator). De docent blijkt kritiek geuit te hebben in zijn klas op de bewind van de dictator en wordt hierom aangepakt door Dukhovich. Dukhovich vertelt dat er niets zo belangrijk is als een goede educatie en zijn mannen vinden vervolgens bewijs voor de afkeer en de kritiek die de professor Asimov heeft op Dukhovich. Als Dukhovich de woorden van de professor voorleest, lijkt hij het duidelijk oneens te zijn met de kritiek die de professor levert op genocide. Hieruit blijkt dat Dukhovich genocide als een rechtvaardig middel ziet. Dukhovich vraagt aan de overduidelijk beangstigde Asimov waar zijn gezin is en Asimov zegt (liegend) dat zij op vakantie zijn. De mannen van Dukhovich komen aan met de vrouw en het zoontje van Asimov en houden Asimov stevig vast terwijl Dukhovich beide gezinsleden vermoordt voor de ogen van de professor als les voor Asimov om niet in te gaan tegen zijn macht. (STEM TE HOREN VAN AANKLAGER IN DE RECHTBANK DIE VRAAGT AAN PROFESSOR ASIMOV WAT ER VERVOLGENS GEBEURDE, OVERSCHAKELING NAAR EEN ANDERE LOCATIE EEN TIJD LATER)
4. **09:54 – 11:12** → In de rechtbank in Den Haag, Nederland. Dezelfde professor Asimov wordt getoond die zich in een proces bevindt tegen Dukhovich, de man die zijn familie wreed vermoordde. Asimov vertelt dat hij na deze ervaring naar een interneringskamp van Dukhovich is overgebracht en dat hij daar drie jaar heeft gezeten, totdat Dukhovich eindelijk werd afgezet. Asimov vertelt de rechtbank dat Dukhovich een gruwelijk monster is en vervolgens wordt getoond dat Dukhovich zelf ook aanwezig is in deze rechtszaal (van het International Criminal Court).

Dukhovich blijkt gearresteerd te zijn en de advocaat van Dukhovich verzoekt de rechter dat de getuigenis van Asimov wordt geschrapt, aangezien deze getuigenis zonder bewijs louter een gerucht zou zijn. Dit wordt aanvaard door de rechter.

Er wordt overgeschakeld naar de situatie buiten de rechtbank waar talloze journalisten verslag doen van de situatie voor een woedende en protesterende menigte tegen Dukhovich. Het proces blijkt al een tijdje bezig te zijn en meerdere emotionele getuigenissen van de slachtoffers van Dukhovich zijn zichtbaar al gehoord maar de advocaten van Dukhovich noemen alles leugens van zijn vijanden zonder concreet bewijs. Meerdere reporters van verschillende landen doen verslag en noemen Dukhovich één van de meest wrede dictators, die beschuldigd wordt van etnische zuivering. De zaak is zo gevaarlijk, dat de beveiliging ongekend is en het luchtruim boven de stad afgesloten is. De reporters melden dat de zaak tot dusverre te lijden heeft onder het ontbreken van hard bewijs: diverse potentiële getuigen zijn op onverklaarbare wijze verdwenen en velen zijn bang voor het wrede regime van Dukhovich. De vraag wordt gesteld of er ook maar iemand dapper genoeg is om Dukhovich's wrede regime te beëindigen...

5. **11:13 – 12:23** → Er wordt overgeschakeld naar een andere locatie, namelijk; Manchester, Engeland naar het nationale hoofdkantoor van Interpol. Er wordt al direct een andere sfeer neergezet door het muzikale motiefje: er wordt getoond hoe talloze boeien en ketens worden bevestigd bij een man, wiens gezicht nog niet getoond wordt. Begeleid door twee agenten wordt de man naar het bureau van Interpol geholpen. Interpol doet de man, genaamd meneer Kincaid, een aanbod; de vrouw van Kincaid ontvangt gratie inzake alle aanklachten, in ruil voor Kincaid's getuigenis tegen Dukhovich. Alleen het kale en getatoeëerde achterhoofd van Kincaid wordt getoond maar zijn gezicht nog niet. **Waarom de tattoo wegvliegende vogels portretteert is nog onduidelijk.** Nu pas wordt het gezicht van Kincaid (Samuel L. Jackson) getoond die zijn verontwaardiging direct en brutaal uit voor het geven van gratie aan een onschuldige vrouw. Hij maakt een kritische opmerking waarin hij grapt over de blanke afkomst van de advocaten, die te herkennen zijn uit de vorige scène waarbij ze aanwezig waren in het proces tegen Dukhovich in Den Haag waar ze tegen Dukhovich streden. De advocate van Kincaid beweert dat indien Kincaid dit aanbod accepteert voor de gratie van Sonia Kincaid (Kincaid's vrouw), ze nog steeds zitten met de regeling voor Kincaid zelf, aangezien hij een huurmoordenaar is met 20 aanklachten wegens moord in tien verschillende landen. Zijn advocate benadrukt dat Kincaid zonder een legitieme deal nooit meer vrij kan ademen, maar nog voordat ze haar pleidooi afmaakt tekent Kincaid direct het contract voor zijn vrouw. De afspraak wordt vervolgens gemaakt om dit heerschap direct naar Den Haag te brengen, op aansturing van de vrouwelijke CEO van Interpol. De assistent-directeur van Interpol is hier ook bij aanwezig.
6. **12:24 – 13:58** → In deze scène ontmoet Darius Kincaid het beveiligingsteam dat hem zal escorteren naar het Internationaal Strathof. **Hierbij ontmoet Kincaid ook agente Roussel, maar je krijgt nog niet veel informatie over haar.** Kincaid is weinig onder de indruk van zijn team dat volgens hem slechts bestaat uit een stel smerissen buiten dienst, terwijl Dukhovich's mannen alle getuigen hebben vermoord. Hierop verzekert agente Roussel Kincaid dat het team bestaat uit de best getrainde agenten in Europa. De assistent-directeur van Interpol beweert dat Interpol alle denkbare maatregelen heeft getroffen zodat de betrokkenheid van Kincaid volkomen geheim blijft. Hierop reageert Kincaid sarcastisch, aangezien dit hem absoluut geen garantie biedt. Het Interpol team verzekert Kincaid dat als het tot een aanval komt, ze er volledig klaar voor zullen zijn, waarop Kincaid een kopstoot geeft aan een teamlid (Garrett) om te bewijzen dat ze er nog niet klaar voor zijn. Hij beweert in zijn eentje meer kans te maken om de overtocht te overleven. De deadline van de rechtbank is de volgende dag om 17:00u vertelt de vrouwelijke CEO van Interpol, wat betekent dat het team 27 uur heeft om Kincaid van Manchester naar Nederland te brengen. De vrouwelijke CEO herinnert Kincaid eraan dat hij moet opschieten om zijn vrouw te helpen,

waarop Kincaid instemt met de hulp van de elitetroepen ondanks dat hij zijn twijfels heeft. Kincaid geeft zijn vertrouwen alleen aan agente Roussel en wordt vervolgens begeleid naar de Interpol bus. Voordat de bus vertrekt wordt agente Roussel door de vrouwelijke CEO en de assistent-directeur van Interpol ingelicht over het belang van het slagen van deze opdracht. Beiden waarschuwen haar voor de capaciteiten van Kincaid. Agente Roussel stapt in het busje en het busje vertrekt.

7. **13:59 – 18:49** → De zwaar bewaakte bussen van Interpol vertrekken. Agente Roussel maakt een zenuwachtige indruk door haar lichaamshouding. Er zijn drie zwarte auto's en in de middelste bus zit Kincaid achter tralies. Terwijl de auto's de route afleggen is Kincaid argwanend en paranoïde om zich heen aan het kijken. Hij levert kritiek op de route die ze afleggen, aangezien deze route oude en smalle straten bevat met opeengepakte gebouwen en een goed zicht vanuit alle ramen. De agent die eerder een kopstoot van Kincaid ontving, verzekert Kincaid dat de hele route schoongeveegd is en dat hij zich geen zorgen hoeft te maken. Kincaid grapt over de bebloede neus van de agent en agente Roussel grijnst. De busjes naderen de plaats Coventry en ze nemen de afleidingsroute. Kincaid vraagt aan agente Roussel of ze een vriendje heeft, maar ze gaat hier niet op in. Kincaid attendeert haar erop dat dit het perfecte moment is voor een liefdevol bericht naar een geliefde. Er valt een container en het team schrikt, maar Kincaid stelt ze gerust door ze erop te wijzen dat als er een schot was geweest, het niet voor hen was bedoeld maar voor hem. Kincaid kijkt bezorgd nadat ze een andere straat inrijden en een bom komt tot ontploffing op de auto waarin ze zich bevinden (de middelste auto). Hun busje schiet van de weg en landt zijwaarts op straat, waarna de andere auto's worden overvallen en beschoten door andere busjes vol gewapende mannen en door mannen die zich overal in de straat lijken te bevinden. Het Interpol team rukt uit maar velen worden direct neergeschoten. Kincaid en agente Roussel komen weer bij bewustzijn van de harde explosie en het team in het busje rukt uit naar buiten, terwijl Kincaid op zoek gaat naar de sleutel om zichzelf te bevrijden. Agente Roussel krijgt de opdracht om Kincaid te beschermen, en het team lijkt succes te boeken met een paar rake schoten. Echter is dit succes niet van lange duur en wordt het team uiteindelijk toch overmeesterd door de mannen van Dukhovich. De mannen schreeuwen dat ze ondersteuning nodig hebben en Garrett (de agent die een kopstoot had gekregen van Kincaid) wordt, na een heldenactie waarbij hij veel mannen van Dukhovich vermoordt, ook doodgeschoten. Agente Roussel beschermt het busje waar Kincaid in zit, terwijl de mannen van Dukhovich het busje proberen open te breken. Kincaid en agente Roussel besluiten samen te werken en Roussel geeft Kincaid dekking, terwijl de deur van het busje bijna is opengebrosen. Kincaid komt in actie en vermoordt in vlot tempo bijna alle mannen van Dukhovich. Wanneer hij in zijn knie wordt geraakt door een kogel vlucht hij samen met agente Roussel naar een safehouse in de buurt. Kincaid vertelt Roussel dat er een lek is geweest in Interpol, omdat dit niet had kunnen gebeuren zonder hulp van binnenuit.
8. **18:50 – 19:10** → In het safehouse in Coventry; Terwijl politiehelikopters uitrukken bij Bishop's Square vlakbij Coventry City Museum waar de autobom afging, wordt agente Roussel gebeld door haar CEO's van Interpol. Op aanrader van Kincaid neemt ze de telefoon niet op, omdat Dukhovich de route van hun auto alleen had kunnen weten door informatie van een interne medewerker. Kincaid zegt dat hij medische hulp nodig heeft en dat agente Roussel ondersteuning nodig heeft. Echter kan dit alleen een buitenstaander zijn, omdat Interpol niet te vertrouwen is door het lek. Agente Roussel kijkt bedenkelijk.
9. **19:11 – 20:26** → Er wordt geswitcht van locatie naar een autowasserij. Michael Bryce is aan het klagen tegen een medewerker omdat zijn auto na vier Black Diamond Service wasbeurten nog steeds ruikt als een kerkhof. In zijn pleidooi wordt hij gestoord door zijn telefoon die afgaat en op het scherm wordt de beller aangegeven met "Pure Evil". Hij neemt vrolijk op en spreekt agente Roussel aan met Amelia (haar voornaam blijkt). Agente Roussel beveelt Bryce om onmiddellijk

naar hun safehouse adres te komen samen met medische hulp. Ze krijgen ruzie omdat Bryce haar niet serieus neemt omdat hij niet op de hoogte is van de ernst van de situatie. **Het is duidelijk dat ze elkaar al langer kennen en een verleden hebben, maar wat voor een verleden dat is, is nog niet duidelijk (het is vaag op te maken uit de beginbeelden waarbij je ziet dat Bryce een slapende Amelia een afscheidskus geeft voordat hij vertrekt naar zijn klus).** Bryce wil de klus niet aannemen en Amelia Roussel zegt dat het een bevel is. Bryce grapt dat haar charmes niet nog een keer zullen werken en op dat moment zegt Amelia dat ze geen andere keus heeft dan hem vragen. Als Bryce weer weigert confronteert Amelia hem en chanteert ze hem door te zeggen dat als Bryce niet helpt, zijn duistere zaakjes aan Interpol zullen worden onthuld. Hiermee zal Bryce nooit meer zijn geliefde Triple A-status terugkrijgen. Amelia zegt dat ze hem zo snel mogelijk verwacht en hangt de telefoon op, terwijl Michael overduidelijk geïrriteerd is.

- 10. 20:27 – 21:14 →** Er wordt weer overgeschakeld naar de locatie waar het gevecht heeft plaatsgevonden tussen de agenten van Interpol en de mannen van Dukhovich. Het lijkt een oorlogsgebied: verbrande auto's, kapotte gebouwen en overal lijken en bloed. Een Interpol verslaggever meldt dat er geen overlevenden zijn en dat agente Roussel nergens te vinden is. De mediajournalisten haasten zich naar de plek van het gevecht en de Interpol verslaggever meldt het hoofdkantoor dat Darius Kincaid ook nergens te bekennen is. Er wordt overgeschakeld naar het hoofdkantoor van Interpol, waar de vrouwelijke CEO en de assistent-directeur snel handelen op de zojuist ontvangen informatie. Alle beschikbare agenten in de omgeving worden opgeroepen en ze speculeren over wat er gebeurd zou kunnen zijn. De vrouwelijke CEO vermoedt dat er een lek is en de assistent-directeur beweert dat er ook te veel partijen betrokken waren bij het gehele proces. De vrouwelijke CEO geeft de assistent-directeur de opdracht om naar Den Haag te reizen om Dukhovich uit te horen. De vrouwelijke CEO geeft het bevel om de beveiliging in Amsterdam van Kincaid's vrouw te verdriedubbelen. De assistent-directeur vertrekt.
- 11. 21:15 – 23:51 →** Er wordt overgeschakeld naar het Regionaal Interpol Centrum te Amsterdam, Nederland; in deze zwaar bewaakte gevangenis krijgt de vrouw van Kincaid een telefoontje. Haar cel wordt geopend en ze neemt de telefoon aan. Ondertussen beveelt ze de medewerkers weg te gaan en haar medegevangenisgenootje zich weer om te draaien in de hoek van de gevangenis. Kincaid's vrouw is woedend op Kincaid en geeft hem de schuld voor haar situatie: doordat Kincaid wordt gezocht is zij een target. Kincaid vraagt of ze genoeg bescherming heeft en Sonia maakt duidelijk dat ze absoluut niet bang is voor een Nederlandse gevangenis. Ze kijkt uit op een paar bekende Hollandse gebouwen en beschrijft het gebouw dat ze ziet vanuit haar cel. Terwijl Kincaid luistert en het gesprek gaande houdt, probeert hij ondertussen ook de kogel uit zijn knie te verwijderen vanuit het toilet in het safehouse. Als Sonia wederom boos wordt op Darius omdat hij haar lievelingsbloemen niet heeft onthouden en hun trouwdag niet direct kan opnoemen, zegt Kincaid dat hij alles goed zal maken met haar. Als Darius het laatste gedeelte van de kogel verwijdert uit zijn knie, hoort Sonia aan het gekreun dat het niet goed gaat met Darius. Hij verzekert haar dat alles oké is en zingt een klein stukje, waarop Sonia haar ogen sluit en bedroefd kijkt. De verbinding wordt onverwachts verbroken waarop Sonia boos de telefoon stukslaat, terwijl de beveiligers die buiten de cel staan elkaar beangstigend aankijken.
- 12. 23:52 – 26:19 →** Michael Bryce komt bij het safehouse adres aan met zijn auto. In de auto liggen meerdere wapens en meerdere paspoorten. Met zijn benodigdheden in een koffertje klopt hij aan bij het adres. Kincaid ligt te slapen met een pistool in zijn linkerhand, klaar om te schieten als het nodig is. Agente Roussel doet voorzichtig open. Bryce vraagt Amelia waarom hij hier is en Amelia vertelt hem dat het gaat over een uiterst waardevol transport. Kincaid ontwaakt uit zijn slaap terwijl hij agente Roussel en Michael Bryce hoort bekvechten. **De verhouding tussen Bryce en Amelia wordt al snel duidelijk wanneer Bryce agente Roussel ervan beschuldigt hem te hebben misbruikt om hogerop te komen bij Interpol. Bryce beweert dat agente Roussel heeft gezorgd voor**

het falen van zijn missie en dat door haar verraad de Japanse wapenhandelaar Kurosawa is vermoord. Agente Roussel zegt dat ze hier niks mee te maken had maar Bryce gelooft haar niet. Hij zegt dat hij zijn hoge rang is kwijtgeraakt doordat hij haar vertrouwde en dat hij haar vertrouwde omdat hij verliefd op haar was en van haar hield. Hij heeft haar Kurosawa's naam verteld en dat was voor hem de eerste keer dat hij de naam onthulde van een cliënt. Kincaid staat ondertussen op uit het bed en loopt richting de geluiden. Terwijl Bryce maar blijft doorgaan over hoe naar zijn leven nu is, verheft Amelia haar stem door te schreeuwen dat ze hem nooit heeft misbruikt, maar dat ze hem alleen maar heeft verlaten. Op dit moment zwijgt Bryce en ze wisselen een paar blikken uit. Amelia vertelt Bryce dat ze hem heeft verlaten omdat hij haar niet kon vergeven voor iets dat ze niet eens gedaan had. Na een lange stilte laat Amelia hem zien waar het transport zich bevindt.

13. 26:20 – 27:19 → Op het moment dat Bryce de deur open wil doen van de kamer waar Kincaid verblijft, doet Kincaid zelf al de deur open. De twee schrikken omdat ze elkaar blijkbare herkennen, maar waarvan is niet duidelijk. De twee vallen elkaar direct aan en er ontstaat een gevecht waarbij ze elkaar met geweld proberen te overmeesteren. Amelia, die niet wist dat ze elkaar kenden, wordt overvallen door de confrontatie. Op het moment dat Bryce en Kincaid elkaar onder schot houden, verliest Kincaid zo veel bloed dat hij flauwvalt. Dit is het einde van hun confrontatie. Amelia scheldt Bryce uit voor zijn lompe gedrag terwijl Bryce boos wordt over het feit dat hij uitgerekend Darius Kincaid moet gaan beschermen. Samen besluiten Amelia en Bryce om Kincaid op te tillen.
14. 27:20 – 28:51 → Er wordt overgeschakeld naar Den Haag, Nederland waar de assistent-directeur van Interpol een bezoek brengt aan Vladislav Dukhovich. Het proces tegen de voormalig president van Wit-Rusland loopt nog, maar nam een onverwachte wending nadat iemand had geprobeerd Dukhovich te vergifigen, vermelden reporters ondertussen. Dukhovich heeft de zware dosis dioxine overleefd, maar hierdoor is zijn gezicht verminkt. De advocaat van Dukhovich laat de assistent-directeur van Interpol binnen en in het bijzijn van de bewakers confronteert de assistent-directeur Dukhovich met de vertoning in Coventry diezelfde ochtend. Zodra de deur sluit, blijkt de assistent-directeur echter het lek te zijn, aangezien hij direct hierna zijn gelddeel eist bij Dukhovich voor zijn geboden hulp en steun. De assistent-directeur zegt dat hij Kincaid op een presenteerblaadje heeft aangeboden, door minimale beveiliging te regelen en een groentje (hiermee refereert hij naar agente Amelia Roussel) de leiding te geven over de overdracht. Hij zegt dat hij niet meer kan doen. Na een stilte boort Dukhovich zijn pen door de hand van de assistent-directeur en houdt hij een pleidooi voor het onrecht dat hem is aangedaan. Dat ze hem opsluiten als een rat en dat ze hem vergif geven, terwijl hij volgens hem alleen maar zijn volk heeft geholpen. Dukhovich maakt de deal dat pas als Kincaid uit de weg is geruimd, de assistent-directeur rijkelijk beloond zal worden. Dukhovich trekt de pen uit de hand van de assistent-directeur en de assistent-directeur kreunt verder van de pijn.
15. 28:52 – 30:34 → Er wordt weer overgeschakeld naar het safehouse waar Kincaid, agente Roussel en Bryce zich bevinden. Kincaid is nog steeds buiten westen en ligt aan het infuus, terwijl Bryce en agente Roussel met elkaar overleggen. Agente Roussel legt uit dat Kincaid een getuige is waarop Bryce zegt dat Kincaid hem 28 keer heeft geprobeerd te vermoorden. Na wat onenigheid legt Roussel de situatie van Interpol uit, waarop de zelfingenomen en sarcastische Bryce doorkrijgt dat hij de klus moet afronden. Bryce wil echter wel een tegenprestatie voor deze klus en agente Roussel overtuigt Bryce ervan dat ze hem zijn geliefde elitestatus weer zal terugbezorgen indien hij haar helpt in deze situatie. Als Bryce haar niet vertrouwt zegt Amelia dat ze nog nooit tegen hem heeft gelogen. Amelia belooft Michael Bryce naast de elitestatus ook dat hij nooit meer iets van haar zal horen, waarop de duidelijk aangedane Michael toestemt. Agente Roussel verlaat het safehouse en Michael blijft alleen achter met de nog bewusteloze Kincaid.

16. 30:35 – 31:19 → De assistent-directeur (het geheime lek) en de vrouwelijke CEO van Interpol hebben telefonisch overleg terwijl de CEO op het politiebureau in Coventry is en de assistent-directeur op het vliegveld is. Hij beweert, terwijl hij naar zijn ingetapete verwonde hand kijkt, geen verdere informatie te hebben gekregen van Dukhovich na dit bezoek. Een medewerker van Interpol vertelt de vrouwelijke CEO ondertussen dat er een signaal is opgepikt uit een safehouse en de assistent-directeur krijgt dit telefonisch ook mee. Er wordt een team naar het safehouse gestuurd. De vrouwelijke CEO vraagt zich af waar agente Roussel is, aangezien agente Roussel niks van zich heeft laten horen. De twee beëindigen het gesprek, waarop de assistent-directeur de nieuwe informatie omtrent de nieuwe locatie van Darius Kincaid met een andere telefoon direct doorspeelt naar Dukhovich.

17. 31:20 – 36:57 → Er wordt weer overgeschakeld naar Coventry, waar de mannen van Dukhovich (onder leiding van Ivan) in een busje richting het safehouse adres rijden. De leider Ivan zegt in het Russisch tegen de rest van de mannen dat Kincaid dood moet en dat ze bewijs moeten hebben van zijn overlijden. De mannen zijn zwaar bewapend en rukken uit.

Kincaid ontwaakt ondertussen in het safehouse na bloedtoevoer te hebben gekregen. Hij heeft kleren aangekregen van Bryce en zeurt dat het hipsterkleren zijn en levert kritiek op het feit dat hij een onderbroek heeft aangekregen.

De telefoon gaat en Bryce schrikt, het Interpol protocol is van kracht wat betekent dat als de telefoon niet wordt opgenomen, er een team op ze afkomt. De agenten naderen direct en de omgeving wordt afgezet, waardoor de mannen van Dukhovich zich ook in het nauw bevinden. Bryce doet Kincaid handboeien om en Kincaid vraagt wat er gebeurd is met Miss Interpol (agente Roussel). Bryce en Kincaid komen er al direct achter dat ze dezelfde observerende waarnemingen maken, maar waar Bryce veilig en verantwoord wil handelen, wil Kincaid risico nemen en werkt hij niet volgens enig "protocol". Bryce gaat voorop terwijl de mannen van Dukhovich zich verspreiden over de verschillende etages. Kincaid neemt het heft echter in eigen handen en valt plotseling de mannen van Dukhovich aan en vermoordt ze bijna allemaal. Hierdoor escaleert de zaak, aangezien Interpol door de gehoorde schoten het SWAT team inschakelt. Bryce en Kincaid vluchten naar het dak en alle eenheden in het luchtruim worden ook richting het gebouw gestuurd. Bryce pakt de mannen van Dukhovich aan en Kincaid redt hen door een onverwachte aanval van Dukhovich te vermoorden. Bryce en Kincaid zijn op het dak en moeten naar beneden, Bryce probeert na te denken over een tactiek maar Kincaid springt direct van het gebouw af en komt na een pijnlijke val beneden terecht, waarop Bryce beheerst en behendig naar beneden klimt.

Bryce en Kincaid vluchten in de auto van Bryce en Kincaid maakt de auto van Bryce belachelijk. Wanneer Kincaid vertelt over zijn daden onderbreekt Bryce hem door te zeggen dat hij al op de hoogte is van de arrestaties van Kincaid en Kincaid's criminele vader waarvan Kincaid in de voetsporen trad (later in de vertelling blijkt dit echter niet het echte verhaal). Hierna etaleert Kincaid ook zijn visie over Bryce; hij wilde politiemann worden maar zag in dat dat niet genoeg verdiende, dus ging hij bij de CIA om vervolgens na zijn training zijn eigen bedrijf te beginnen voor het grote geld. Waar Bryce Kincaid zojuist beoordeelde, doet Kincaid nu hetzelfde bij Bryce maar zonder dat hij onderzoek heeft gedaan, maar puur door het karakter af te lezen van Bryce. Kincaid maakt vervolgens dezelfde opmerking over de auto die stinkt, evenals Bryce dit ook al opmerkte in de autoreparatie zaak. Er wordt uitgezoomd en te zien is dat de auto van Bryce weggrijpt van alle sirenes en zoeklampen van de politie wat verderop. De mannen van Dukhovich communiceren met elkaar over het verdwijnen van Kincaid.

18. 36:58 – 38:25 → De camerabeelden van het vertrek van Bryce en Kincaid worden onderzocht door Interpol en Michael Bryce wordt geïdentificeerd. Agente Roussel zit in de verhoorkamer bij de CEO en de assistent-directeur van Interpol die op de hoogte zijn van de geschiedenis tussen haar en Bryce. De vrouwelijke CEO bekritiseert Roussel's beslissing en agente Roussel wordt met

verlof gestuurd en moet haar wapen en ID inleveren. Agente Roussel zegt dat Bryce en Kincaid het alleen redden om naar Den Haag te komen als ze elkaar niet voor die tijd al hebben vermoord. De assistent-directeur (het lek) probeert het vertrouwen van agente Roussel te winnen door begrip te tonen voor de situatie en door te zeggen dat hij de vrouwelijke CEO zal ompraten zodat Roussel mee mag naar Den Haag, op voorwaarde dat ze geen geheimen meer heeft. Zodra agente Roussel wegloopt, geeft de assistent-directeur de kentekenbord gegevens van de auto van Bryce en Kincaid stiekem door aan Vladislav Dukhovich.

19. 38:26 – 40:26 → Op het moment dat het kentekennummer wordt doorgespeeld wordt Bryce getoond die zijn spullen uit de auto haalt en Kincaid waarschuwt dat de auto waarschijnlijk al geïdentificeerd is (waarin hij dus gelijk heeft). Bryce zoekt een nieuwe vluchtauto uit en probeert van de radar te blijven. Hij pakt zijn toolkit erbij om de auto binnen te breken, maar Kincaid slaat plots het glas in en maakt hierdoor veel geluid. Kincaid vraagt Bryce hoe het komt dat hij schrikt van het bloed op Kincaid's elleboog, waarop Bryce zegt dat hij mensen beschermt en niet vermoordt. Kincaid brengt een bekende op uit het verleden en Bryce zegt dat hij die man alleen heeft vermoord omdat hij zijn cliënt moest redden. Bryce vertelt over zijn verloren triple A-status die Kincaid belachelijk maakt. Bryce zegt dat als er niet zo veel psychopaten zoals Kincaid rondliepen op deze wereld, er niemand wat zou overkomen.

Bryce en Kincaid praten verder in de auto en Kincaid vraagt hoe het is gekomen dat Bryce zijn elitestatus kwijt is geraakt. Bryce beweert dat hij nooit een fout heeft gemaakt en wijst Kincaid (ter ontwijking van het onderwerp) op het feit dat hij zomaar is opgepakt door Interpol. Kincaid verklaart dat dit te wijten is aan de liefde **(FLASHBACK WORDT GETOOND);**

20. 40:27 – 40:44 → Kincaid had een klus in Genève en was bezig met het vermoorden van een crimineel die geld witwaste van een van zijn cliënten, toen hij werd gebeld dat zijn vrouw betrokken was bij een ernstig auto-ongeluk. Hij is direct na het afmaken van zijn klus naar Mexico City gevlogen en naar het ziekenhuis gegaan, om daar opgewacht te worden door tientallen agenten. Het was een val. **(EINDE FLASHBACK)**

21. 40:45 – 41:53 → Kincaid praat met Bryce over agente Roussel en hij heeft het gesprek tussen Michael en Amelia in het safehouse blijkbaar meegekregen terwijl hij in de kamer naast hen lag. Bryce ontkent dat hij gedumt is door agente Roussel als Kincaid hem hiermee confronteert. Als Bryce beweert dat hij nog nooit beschoten is omdat hij veilig handelt, brengt Kincaid Praag ter sprake; **(FLASHBACK WORDT GETOOND);**

22. 41:54 – 42:01 → Kincaid heeft Bryce beschoten in Praag een tijd terug, aangezien de cliënt die Bryce beschermde een target was van Kincaid, maar door een verschuivende steen miste Kincaid toen zijn clear schot. **(EINDE FLASHBACK)**

23. 42:02 – 43:48 → Kincaid vraagt Bryce of hij ooit een kogel heeft opgevangen voor een cliënt en Bryce beweert dat dat nooit nodig was. Kincaid vraagt of hij dit ooit wel zou doen als het nodig is aangezien hij ervan uitgaat dat een triple-A status tarief dit soort services heeft, maar Bryce beweert wederom dat er niets kan gebeuren indien je goed voorbereid bent. Er ontstaat een discussie aangezien Kincaid zegt dat je niet op alles voorbereid kan zijn. Kincaid begint zijn boodschap te ondersteunen met het zingen van een nummer genaamd 'Nobody gets out alive', waarop Bryce een popnummer inzet. Na het gesprek en de samenzang lijken de twee enigszins plezier te hebben samen.

24. 43:49 – 46:18 → Er wordt overgeschakeld naar de gevangenis waarin Sonia Kincaid, de vrouw van Darius Kincaid, zich bevindt. Interpol vraagt Sonia of ze kan helpen bij het traceren van haar man, waarop Sonia de mannen uitschelt omdat ze hun werk niet goed hebben uitgevoerd. Interpol is erachter gekomen dat het belletje dat Sonia ontving niet van haar advocaat was, maar van Darius Kincaid. Interpol waarschuwt haar dat als ze weet waar haar man is, Sonia dit moet

vertellen voor de veiligheid van Darius Kincaid. Sonia barst hierop uit in een lachbui omdat ze niet kan geloven dat er ook maar iemand in deze wereld is die Darius Kincaid kan ombrengen, omdat hij simpelweg net een kakkerlak is die niet dood kan gaan. Sonia maakt de mannen nogmaals belachelijk door ze in haar moedertaal uit te schelden en verwijdert ze vervolgens uit haar cel. Ze eist dat ze een betere advocaat wil en pleit voor haar mensenrechten. Vervolgens geeft ze haar celgenoot, die ze volledig onder de duim heeft, een pauze van het staan in de hoek van de cel.

25. 46:19 – 53:30 → De mannen van Dukhovich zijn de oude auto van Bryce op het spoor. Hij staat geparkeerd bij een hotel. Ze spreken de hotelmedewerker aan en willen de camerabeelden zien en bedreigen hem op het moment dat de medewerker zegt dat alleen het management toegang mag hebben tot de camerabeelden. De andere mannen van Dukhovich vatten ondertussen een signaal op van Kincaid.

Kincaid ontwaakt uit zijn slaap en Bryce vertelt hem dat ze in tegengestelde richting rijden als afleidingsmanoeuvre. Kincaid moet plassen en na wat doordrammen stopt Bryce de auto. Kincaid stapt uit en Bryce is een bericht aan het typen naar Amelia, als hij Kincaid even uit het oog verliest. Kincaid laat zijn fles leglopen om Bryce te laten vermoeden dat hij nog steeds aan het plassen is. Bryce stapt uit om Kincaid te zoeken en Kincaid probeert de auto te herstarten en weg te rijden zonder Bryce, maar Bryce is hem te slim af. Als ze weer in de auto willen stappen worden ze beschoten door de mannen van Dukhovich. Kincaid en Bryce werken samen en overmeesteren de schutters. Op het moment dat Bryce aftelt om actie te ondernemen schiet Kincaid de drie schutters met drie schoten neer. Hun auto ontploft en Kincaid en Bryce worden weggeblazen. Bryce ontdekt het inmiddels kapotte mobieltje dat Kincaid had afgepakt van een dode huurling van Dukhovich en wordt woedend op Kincaid om zijn roekeloze gedrag waardoor Dukhovich's mannen hen konden traceren. Wederom wordt het contrast tussen Bryce en Kincaid weer onderstreept: terwijl Bryce bedachtzaam inschat, calculeert en deduceert neemt Kincaid risico. De vluchtauto die in brand staat bleek vuurwerk in de achterklep te hebben en het vuurwerkgeweld vernietigt het busje van de mannen van Dukhovich waarmee Bryce en Kincaid wilden wegrijden. Waar Kincaid in lachen uitbarst om het ongelukkige toeval, kijkt Bryce moedeloos en bezorgd naar het vlammeende busje.

Bryce en Kincaid hebben geen andere keus dan te voet verder te gaan en lopen langs weilanden, waarbij Kincaid grappen maakt over de gelijkenis tussen de geur van de oude auto van Bryce en de geur van het weiland vol koeienpoep. Als Bryce geen commentaar levert biedt Kincaid nogmaals zijn excuses aan voor de traceerbare telefoon en zegt hij dat het plan van Bryce wellicht wel had gewerkt. Vervolgens informeert Kincaid naar Bryce's plan om agente Roussel voor zich terug te winnen en beweert Kincaid dat Bryce deze klus alleen doet om haar terug te krijgen. Kincaid noemt Bryce een romantische sukkel en Bryce schiet in de verdediging door te zeggen dat het feit dat hij zijn zaken op orde wil krijgen hem nog geen slecht mens maakt. Bryce beweert dat Amelia er niks mee te maken heeft, waarop Kincaid blijft volhouden dat Bryce hopeloos en krankzinnig verliefd is. Op het moment dat Bryce Kincaid vraagt waarom alles bij hem over de liefde moet gaan, betoogt Kincaid dat liefde het belangrijkste is omdat alle wapens, al het geld, alle reizen en het perfecte schot door iemands kop vanaf 300 meter er allemaal niet toe doen als hij Sonia er niet over kan vertellen. Kincaid hoort Bryce uit om de reden waarom Amelia hem heeft verlaten en vertelt vervolgens over de vurige ruzies die hij met Sonia heeft gehad. Hierop vraagt Bryce hoe Kincaid Sonia heeft ontmoet. **ER VOLGT EEN FLASHBACK;**

26. 53:31 – 55:00 → Kincaid ontmoette Sonia in een kroeg in Honduras (HET NUMMER 'HELLO' VAN LIONEL RICHIE FADE-IN). Kincaid had net een klus afgerond waarbij hij een ontvoerde dochter redde van een cliënt. Vervolgens zag hij hoe een serveerster van de kroeg werd lastiggevallen door een paar mannen. Op het moment dat hij op wilde staan om haar te gaan

helpen, barstte Sonia los in een “orkaan van geweld en schoonheid zoals hij nog nooit gezien had”. (POINT-OF-VIEW SHOTS KINCAID VAN SONIA) Sonia overmeestert met gemak alle mannen die haar lastig vallen en pakt vervolgens het bier van Kincaid af, drinkt een slok en slaat de fles kapot tegen het hoofd van één van haar aanvallers en snijdt daarna met een glasscherf de slagader van de man door. Op dit moment wordt Darius onmiddellijk verliefd op Sonia en hij bestelt twee drankjes bij de ober voor haar en voor hem. Ze hebben de hele avond intiem gedanst en zo is hun liefde opgebloeid. (EINDE FLASHBACK)

27. 55:01 – 55:52 → De flashback stopt en Bryce reageert sarcastisch door te zeggen dat Sonia vast een goede moeder zal worden op een dag.

Een busje komt aanrijden langs de verlaten landweg waar Bryce en Kincaid lopen. De chauffeur biedt ze een lift aan en stemt in om Bryce en Kincaid naar het opstappunt te brengen van de veerboot naar Amsterdam. Kincaid wordt opgewacht in Amsterdam omdat Sonia daar gevangen zit, maar Bryce zegt een huis te hebben in Amsterdam waar ze kunnen onderduiken. Vervolgens stapt Bryce na een sarcastische opmerking van Kincaid al scheldend in het busje, waar een zusterkoor in blijkt te zitten. Waar Bryce al direct een slechte indruk maakt, maakt Kincaid een perfect indruk met zijn charismatische karakter.

28. 55:53 – 56:40 → Dukhovich's andere mannen vinden de autowrakken, de handboeien van Kincaid en de verbrande telefoon iets verderop. Ze bellen de advocaat van Dukhovich die de informatie doorspeelt aan Dukhovich zelf. De advocaat vraagt wat het plan is en Dukhovich heeft er vertrouwen in dat Ivan (de leider van de moordenaars van Dukhovich) Kincaid op tijd vermoordt, en indien dit niet gebeurt wil Dukhovich overgaan op het back-upplan, plan B. (Wat dit plan is is nog niet bekend op dit moment. (ER KLINKT ONHEILSPELLLENDE MUZIEK → DIT MUZIEKMOTIEFJE KOMT OOK VOOR OP HET MOMENT VAN DE AANSLAG LATER IN DE FILM ALS DIT PLAN B BEKEND WORDT)

29. 56:41 – 58:22 → Het is ochtend en het busje met de zusterorde en Kincaid en Bryce heeft vorderingen gemaakt. Er is vrolijke muziek te horen en een zingende Kincaid die helemaal los gaat op de muziek van de zusters, dit is in sterk contrast met de emotionele blik van Bryce die naast Kincaid zit. Het busje komt aan bij het veerbootpunt en Bryce stapt zo snel mogelijk uit zonder iets te zeggen, terwijl Kincaid alle zusters begroet en ze het beste wenst, waarop de zusters allemaal “dag Kincaid” zeggen. Bryce groet als het busje weggrijdt met “Ga met God, deze man heeft meer dan 150 man gedood!”, waarop Kincaid zegt dat het er met gemak 250 zijn. Bryce kijkt bedenkelijk aangezien hem opvalt dat de zusters Kincaid fantastisch vonden, terwijl hij vermoedt dat ze bij hem waarschijnlijk een exorcisme uit willen voeren. Kincaid zegt vervolgens dat dit een kwestie is voor een hogere macht: “Who is more wicked? He who kills evil motherfuckers, or he who protects them?” Na deze opmerking gemaakt te hebben loopt Kincaid grijnzend weg terwijl Bryce bedenkelijk achterblijft.

Kincaid en Bryce bevinden zich aan boord van de veerboot naar Amsterdam. Bryce, die duidelijk nog is aangedaan door hun vorige gesprek, vraagt Kincaid of hij echt gelooft dat hij aan de goede kant staat. Kincaid staart in de verte over het water en vertelt vervolgens over zijn eerste moord. Bij zijn eerste contract was hij pas een jaar of 16/17 vertelt hij. (ER VOLGT EEN FLASHBACK; (EN EEN MUZIEKMOTIEF WORDT STEEDS HARDER; DIT IS HETZELFDE MOTIEF ALS BIJ DE SCÈNE WAARIN KINCAID DUKHOVICH VERMOORDT LATER IN DE FILMVERTELLING)

30. 58:23 – 59:32 → Een gewapende man dringt een kerk binnen op een regenachtige avond. (DEZE SHOTS ZIJN IN EEN OOGVORMIG KADER EN DE ENIGE MOMENTEN DAT DE OOGVORM IETS BREDER WORDT IS OP HET MOMENT DAT DE BLIKSEM HET SHOT VERLICHT). De dominee was er nog en vertelde de man dat hij niet hoefde te stelen, maar dat hij mocht meenemen wat hij wilde. De man kwam echter niet voor de buit, maar om iemand pijn te

doen. In schaduwen is te zien dat de man de dominee afslacht. Het lijk van de dominee wordt door de moordenaar op het altaar gelegd, zodat de dorpbewoners hem goed konden zien. Een kindje is te zien die vanuit een verstopte positie deze gehele traumatische gebeurtenis zojuist heeft aanschouwd. Huilende inwoners worden getoond, terwijl het lijk van de dominee naar buiten wordt getild. **Er wordt ingezoomd op een jongen die volledig verloren kijkt, het is niet duidelijk wie dit is; of het Kincaid is of een zoon van de dominee?** (LATER IN DE FILMVERTELLING IN DE RECHTZAAL WORDT PAS DUIDELIJK DAT DEZE VERMOORDE DOMINEE DE VADER WAS VAN DARIUS KINCAID EN HIERBIJ HOOR JE OOK HOE DARIUS KINCAID AAN ZIJN NAAM IS GEKOMEN). Darius Kincaid zegt dat de bijbel voorstaat dat je nooit wraak moet nemen, maar het aan de Heer moet overlaten. Ondertussen is het landgoed van de moordenaar te zien en zijn er veel kraaien die zich bij het landgoed bevinden. Terwijl de moordenaar nietsvermoedend in zijn auto gaat zitten, zie je hier dezelfde jongen zitten als net terwijl hij een pistool richt op het achterhoofd van de moordenaar. Ondertussen zegt Kincaid dat hij niet bereid was om zo lang te wachten op de ingrepen van de Heer, waarop duidelijk wordt dat de jongen die in een eerder shot werd getoond een jonge Kincaid is. Er wordt uitgezoomd en het huis van de moordenaar, met de blauwe auto en de boom vol kraaien in het weiland zijn te zien, waarop er een hard schot te horen is en alle kraaien in grote getale wegvliegen. Een jonge Kincaid kijkt naar de wegvliegende kraaien (dit zie je vanuit de weerspiegeling op de autoruit), waarop de geluiden van de kraaien overgaan in de geluiden van zeemeeuwen; **(EINDE FLASHBACK)**

- 31. 59:33 – 1:00:01 →** Het shot is weer terug bij Kincaid in de tegenwoordige tijd op de ferry richting Amsterdam en het shot focust zich op Kincaid's achterhoofd, waar de betekenis van zijn tattoo inmiddels duidelijk is: de kraaien die wegvliegen van een boom staan voor zijn eerste moordervaring (en terwijl het voelt alsof je in Kincaid's hoofd bent, doordat hij zo scherp op de voorgrond is en Bryce vaag op de achtergrond wordt getoond, voelt het toch alsof je een zekere mate van afstand behoudt aangezien het achterhoofd van Kincaid ontoegankelijker is dan zijn gezicht waardoor hij onaantastbaar lijkt). Kincaid vervolgt het gesprek met Bryce door te zeggen dat als het morele kompas van Bryce naar Kincaid wijst, het wijst naar iemand van de goede kant. (In dit shot zit Kincaid voorovergebogen op de balk van de ferry terwijl Bryce met zijn armen in elkaar gevouwen bedenkelijk naar hem kijkt, alsof het een soort predikant is). Bryce vraagt vervolgens hoe het dan mogelijk is dat Kincaid in contact is gekomen met de slechterik Vladislav Dukhovich, waarop Kincaid zegt dat hij oprecht niet wist wat Dukhovich allemaal uitvrat. Als Bryce zegt dat hij dit een makkelijk excuus vindt, vraagt Kincaid Bryce of hij alles wist van alle cliënten die hij ooit heeft gehad. Bryce zegt hierop dat hij niet beslist of zijn cliënten leven of sterven. (ALS BRYCE LATER IN DE FILMVERTELLING EEN KOGEL VANGT VOOR KINCAID WORDT DIT OPEENS IN EEN ANDER PERSPECTIEF GEZET). De ferry vaart door en de kust van Nederland is te zien. (Een vrolijke muziek zet in).
- 32. 1:00:02 – 1:01:39 →** Locatie: Amsterdam, Nederland. Sfeerbeelden worden getoond van de stad Amsterdam. Bryce en Kincaid lopen via de grachten richting het huis van Bryce. Bryce komt zijn huis echter niet in en vertelt Kincaid dat hij al een tijdje geen klussen heeft gedaan in Amsterdam, maar dat zijn spullen nog wel in het huis liggen. Bryce wil binnenbreken bij zichzelf maar de ramen zijn van polycarbonaat en hebben extra lagen laminaat en er zit een alarmsysteem van Hetzger op, waardoor het huis zwaar beveiligd is. Bryce probeert een manier te verzinnen om langs de drie veiligheidsniveaus te komen, maar Kincaid is tijdens de monoloog van Bryce binnengedrongen in het huis en opent opeens de deur met een biertje in zijn hand. Bryce schrikt en trekt zijn wapen en doet deze weer weg zodra hij ziet dat het Kincaid is, Kincaid laat hem binnen. In het luxe huis van Bryce vindt Kincaid een foto van Bryce en Amelia en hij zegt dat hij de foto erg lief vindt omdat ze er zo gelukkig uitzien samen. Bryce pakt de foto af en gooit hem op de grond. Kincaid informeert weer naar agente Roussel en is erg onder de indruk van Bryce's

verstopte wapen opslagkamer. De twee hebben nog vier uur om naar Den Haag te komen en Bryce zegt dat Kincaid even moet opfrissen. Kincaid wil gebruik maken van de douche omdat hij zijn verband moet verschonen en wil douchen, Bryce stuurt hem naar boven toe.

- 33. 1:01:40 – 1:03:36** → Er wordt overgeschakeld naar de rechtbank in Den Haag waar het proces tegen Dukhovich nog steeds gaande is. De rechter van het International Criminal Court roept de raadsheren bijeen; Kincaid's advocaat zegt dat Kincaid's getuigenis niet toegestaan mag worden, aangezien een dergelijke huurmoordenaar alles zal zeggen om zichzelf te redden met een prima deal. Hierop gaat de andere raadshere (gespeeld door Barry Atsma) tegen hem in door te zeggen dat het helemaal geen goede deal is voor hemzelf, maar dat hij alleen een deal heeft om zijn vrouw vrij te laten en niet hemzelf. Na een overleg van de rechter komt ze met het oordeel dat de getuige toegestaan wordt, mits hij vóór 17:00u verschijnt. Hierna gaat de mobiel van agente Roussel die zich ook in de rechtszaal bevindt; het is Michael Bryce. Ze loopt de zaal uit en de mol van Interpol (de assistent-directeur van Interpol) ziet haar de zaal uitlopen en kijkt haar bedachtzaam na. Agente Roussel zegt dat Michael er al had moeten zijn, en Michael verklaart haar dat hij een beetje oponthoud had maar dat ze onderweg zijn. Amelia zegt Michael dat de rechter hen geen ruimte geeft en dat de deadline over minder dan vier uur is. Michael zegt dat hij er binnen twee uur zal zijn, waarop Amelia vraagt waarom hij haar dan belt. Bryce blijft even stil (Sentimentele muziek begint te spelen) en vertelt Amelia vervolgens openhartig dat hij heeft zitten nadenken en dat hij haar vergeeft. Hij blijft even stil en zegt haar vervolgens dat het goed voelt om dat te zeggen, hij ademt nog eens diep in en glimlacht en herhaalt nogmaals: "Ik vergeef je, Amelia". (Sentimentele muziek stopt abrupt) hierop valt Amelia tegen hem uit en schreeuwt ze waarom dit perse nu moet en waarvoor hij haar dan zou moeten vergeven. Ze zegt dat er niks te vergeven valt en Michael Bryce hoort haar totaal overwoekerd aan. Michael probeert er iets tegenin te brengen maar wordt overvallen door Amelia's reactie. Amelia eindigt met "Brenge Kincaid hierheen, stomme eikel!" en hangt op. Bryce weet zich even geen houding te geven en is er stil van geworden. Hij kijkt op zijn horloge en roept Darius, maar die geeft geen antwoord. Hij rent naar boven en doet de badkamerdeur open, maar hij treft alleen een aanstaande douchekop aan zonder Kincaid. Bryce scheldt en rent de deur uit om zoek naar Kincaid.
- 34. 1:03:37 – 1:06:06** → Er wordt een van bovenaf genomen beeld getoond van de gevangenis waarin Sonia Kincaid zit. Een Interpol agent is aan de telefoon te zien en zegt dat het hele gebied in zicht is en dat als Kincaid opduikt ze hem pakken. Er worden verschillende Interpol agenten getoond die elkaar seinen, het zijn er veel. Ondertussen komt er een zwarte auto aanrijden waarin de mannen van Dukhovich zich bevinden, inclusief de leider (deze wordt vanuit een tiltshot getoond beginnend bij de voeten en gaat omhoog). Ook hij seint zijn mannen in alert te zijn omdat Kincaid in de buurt is, ook van zijn mannen zijn er veel verspreid over de stad. Kincaid kijkt ondertussen rustig bij een souvenirs marktje naar de pettencollectie. De verkoopster van het kraampje (gespeeld door Abbey Hoes) vraagt Kincaid of hij hulp nodig heeft, waarop Kincaid vraagt of ze ook tulpen heeft. Terwijl Kincaid de tulpen betaalt, zie je op de achtergrond een man met een motor staan. De man doet zijn helm af en het blijkt Bryce te zijn die Kincaid in de gaten houdt. Kincaid loopt met de bloemen en de Amsterdam pet op door de straat terwijl Bryce hem goed in de gaten houdt vanaf de overkant van de straat. Terwijl Kincaid doorloopt volgt een man van Dukhovich hem, en op het moment dat de man hem van achter probeert aan te vallen grijpt Bryce in. Dit gebeurt nog een paar keer meer: verschillende mannen van Dukhovich proberen Kincaid te vermoorden en alle mannen worden net op tijd steeds snel overmeesterd door Bryce die geheel onopvallend de mannen uitschakelt terwijl Kincaid rustig doorloopt. Bryce volgt Kincaid die naar een gebouw loopt. Kincaid is boven in het gebouw en opent een raam, hij kijkt even bedenkelijk voor zich en zet dan de tulpen neer samen met zijn Amsterdamse pet erop. **Het is nog onduidelijk waarom Kincaid de tulpen precies hier neerzet, maar in het volgende shot wordt Sonia**

getoond die aan het roken is in haar cel. De klokken luiden en ze kijkt naar buiten en ziet de verrassing van Kincaid staan op het gebouw tegenover haar gevangeniscel en ze weet dat het voor haar is. Liefkozend zegt ze “ah mijn kakkerlakje”.

35. 1:06:07 – 1:08:11 → Kincaid, die zojuist zijn vrouw heeft verrast met haar lievelingsbloemen, klimt via de trap naar beneden. Op het moment dat hij beneden is stapt er een man van Dukhovich op hem af die hem probeert te vermoorden, maar terwijl Kincaid zijn wapen onmiddellijk trekt, schakelt Bryce de man uit. Bryce vraagt geërgerd waarom hij de bloemen niet even had kunnen laten bezorgen, waarop Kincaid zegt dat hij ging voor een persoonlijk tintje. Bryce maakt een opmerking dat Kincaid voorzichtig moet zijn en Kincaid zegt dat hij het waardeerde dat Bryce hem was gevolgd. Op het moment dat Bryce zegt dat Kincaid achtervolgt werd door mannen van Dukhovich, bedankt Kincaid hem nogmaals nadat hij duidelijk maakt dat hij alle mannen van Dukhovich wel had opgemerkt. Hij was dus absoluut niet nietsvermoedend. Bryce vraagt zich hierdoor nog meer af waarom Kincaid het dan in zijn hoofd haalt om die bloemen te bezorgen terwijl alle vijanden hem achternazitten. Kincaid antwoordt dat Sonia echt weg zal zijn van de bloemen en vertelt Bryce dat hij heel lang niet in de buurt zal komen van Sonia dus dat het daarom extra speciaal moest zijn. Tijdens deze emotionele preek horen de twee een geluid achter zich en beide draaien direct om en schieten op de man van Dukhovich die ze blijkbaar was gevolgd. Bryce zegt trots dat hij eerst was met schieten. Ze vervolgen hun gesprek en Kincaid vraagt Bryce over de dag dat agente Roussel en hij de vrolijke foto maakten die in Bryce’s huis ligt. Kincaid vraagt Bryce wat Bryce er voor over had om haar toen blij te maken, waarop Bryce zegt dat hij alles voor haar over had en dat hij van haar hield en haar vertrouwde. Bryce zegt dat ze hem verlinkte en dat de zaak gesloten is verder. Kincaid zegt dat dat best kil is van Bryce en vertelt hem dat hij haar misschien het voordeel van de twijfel moet geven, omdat ze dat verdient. Vervolgens zegt Kincaid tegen Bryce dat niet veel vrouwen in deze wereld alles van hem kunnen pikken. Na een sarcastische opmerking van Bryce scherpt Kincaid zijn uitspraak aan: “niet één vrouw pikt dit van je in deze wereld”. Kincaid uit zijn kritiek op Bryce door te zeggen dat hij een irritante motherfucker is met al zijn regeltjes, dus agente Roussel moet wel speciaal zijn dat ze dat allemaal kan accepteren van hem. Bryce komt na een lange zucht tot de conclusie dat ze inderdaad echt heel speciaal is. Bryce vertelt Kincaid dat hij haar vandaag vertelde dat hij haar vergaf, waarop Kincaid lachend zijn armen in elkaar vouwt en vraagt hoe dat heeft uitgewerkt voor hem. Bryce zegt dat hij haar reactie moeilijk kon peilen, waarop Kincaid Bryce vertelt dat vrouwen niet graag worden vergeven, omdat dat initieert dat ze überhaupt een fout hebben gemaakt. Hierop zegt Bryce dat hij Kurosawa misschien maar moet vergeten, waarop Kincaid vraagt wat hij daarmee bedoelt. Bryce vertelt Kincaid dat Takashi Kurosawa zijn cliënt was die ontmaskerd werd door Amelia waarna Kurosawa werd gedood en Bryce alles verloor. Hierop barst Kincaid in lachen uit en de verbaasde en geïrriteerde Bryce vraagt wat er zo grappig is. Hierop zegt Kincaid dat Amelia niemand heeft ontmaskerd, aangezien hij Kurosawa destijds heeft doodgeschoten. Michael Bryce kijkt volledig gechoqueerd en er wordt overgeschakeld naar een flashback.
36. 1:08:12 – 1:08:34 → (FLASHBACK:) Er wordt overgeschakeld naar een aantal jaren terug en Kincaid heeft zijn auto geparkeerd op een parkeerplaats op de top van een gebouw en pakt zijn wapens uit de achterklep. Kincaid vertelt dat hij bij het vliegveld was voor een ander doelwit maar dat hij Kurosawa toevallig opmerkte. Te zien is hoe Kurosawa buigt voor Michael Bryce in het vizier van de verrekijker van Kincaid (point-of-view shot) en Kincaid vertelt dat hij mazzel had. Hij kreeg namelijk dubbel betaald voor het vermoorden van de corrupte Kurosawa. Het schot van Kincaid op Kurosawa in het vliegtuig wordt opnieuw getoond en het shot van Michael Bryce wordt opnieuw getoond die Kurosawa uitzwaait met een glimlach op zijn gezicht. Ondertussen vertelt Kincaid dat dit zijn allermooiste schot ooit was in zijn gehele carrière, terwijl vanuit Bryce wordt ingezoomd op het gebouw ver in de achtergrond van waaruit Kincaid schoot. Kincaid

vertelt trots dat hij schoot vanaf driehonderd meter door een zeer stevig en zeer klein raampje. Terwijl Kincaid een schietgeluid namaakt en je Kurosawa in hetzelfde shot ziet als voorheen waarin hij een kogel door zijn hoofd krijgt wordt er weer overgeschakeld naar Bryce en Kincaid die zich in het gebouw bevinden terwijl Kincaid met zijn pistool zijn beweging van destijds nabootst. (EINDE FLASHBACK).

- 37. 1:08:35 – 1:09:13 →** Michael Bryce kijkt totaal verbouwereerd terwijl Kincaid nalacht. Kincaid vertelt dat hij dacht dat Bryce wist dat dit zijn werk was. Terwijl Kincaid nog even nalacht wordt er ingezoomd op de gezichtsexpressie van Bryce die moeilijk te peilen is, maar wel een soort van onheil voorspelt. Na een lange close-up van het gezicht van Bryce die ongeloof en verraad uitstraalt, slaat Bryce Kincaid recht in zijn gezicht. Terwijl Kincaid scheldend achterblijft en naar zijn neus grijpt, loopt Bryce boos weg en zegt hij dat hij er klaar mee is. Bryce schreeuwt Michael na dat het twee jaar geleden is en dat hij niet snapt dat Bryce er nog zo moeilijk over doet, maar Bryce schreeuwt terug dat Kincaid er nu alleen voor staat. Kincaid schreeuwt dat dat prima is omdat hij beweert in zijn eentje toch veiliger te zijn. Bryce zegt dat Kincaid het nog geen minuut zonder hem volhoudt en stormt het gebouw uit. Na een grove scheldpartij heeft Bryce het gebouw verlaten en blijft Kincaid alleen achter. (DIT WAS DUS OOK DE SITUATIE WAAR KINCAID NAAR REFEREERDE TOEN HIJ ZEI DAT ER NIETS MOOIER WAS DAN EEN PERFECTE HEADSHOT OP EEN LANGE AFSTAND TOEN HIJ MET BRYCE IN DE AUTO ONDERWEG WAS).
- 38. 1:09:14 – 1:11:00 →** Bryce wordt getoond die uit het gebouw stormt. Zodra hij buiten is kijkt hij om zich heen en ziet verderop een kraampje. Al scheldend loopt hij er naartoe en de muziek die te horen is lijkt van de jukebox te komen die zich naast het kraampje bevindt. Er wordt een shotje voor Bryce klaargemaakt en Bryce gaat zitten voor de bartender om zijn frustratie te uiten. Zonder dat de barman exact weet waar Bryce het over heeft, zegt Bryce: “Enig idee hoe goed ik was voorbereid?” De barman zegt het niet echt te weten en Bryce legt uit hoe hij met alles rekening had gehouden. Ondertussen verlaat ook Kincaid het gebouw. Er wordt weer overgeschakeld naar Bryce; zonder Kincaid’s naam te noemen zegt Bryce tegen de barman dat Kincaid zijn leven heeft verpest door een mazzelschot door een zeer klein raampje. Er volgt een humoristisch moment tussen Bryce en de barman. Ondertussen ziet een man van Dukhovich Kincaid lopen. Hij seint de anderen in en een andere man van Dukhovich opent het vuur op Kincaid. Kincaid slaat op de vlucht en omstanders zoeken dekking en er breekt paniek uit. Ook de mensen op het terras en de barman zoeken dekking terwijl Bryce rechtop blijft staan en zucht. Auto’s worden vernield tijdens de heftige schietpartij en ook Interpol rukt uit na het horen van de schoten. Bryce vertelt de barman dat hij hoopt dat ze Kincaid doden. Kincaid wordt opgejaagd door de mannen van Dukhovich en vecht terug maar het is een moeizame strijd voor hem omdat hij sterk in de minderheid is in zijn eentje. Bryce zegt ondertussen tegen de barman dat als hij Kincaid zou redden, Kincaid alsnog geen waardering zou hebben voor hem omdat hij waarschijnlijk zou zeggen dat het zo hoorde te gaan. Ondertussen rennen omstanders in het rond terwijl Bryce heel beheerst tegen de barman praat die dekking heeft gezocht achter zijn bar. Kincaid vlucht verder, duidelijk met veel last van zijn knie, terwijl de mannen van Dukhovich in de auto stappen en hem verder achterna jagen. Terwijl Bryce een imitatie doet van Kincaid botst de auto met Dukhovich’s mannen tegen de Interpol auto aan. Terwijl mensen massaal vluchten blijft Bryce gekalmeerd doorpraten. Meerdere Interpol auto’s rukken uit en volgen de mannen van Dukhovich. Ondertussen vertelt Bryce de barman dat hij eerst een exclusieve bodyguard was, maar dat hij zijn triple-A status verloor. Alle auto’s die Kincaid achtervolgen scheuren over het terras vlak achter Bryce die ongestoord doorvertelt. Bryce scheldt nog een keer en staat op.
- 39. 1:11:01 – 1:16:33 →** Kincaid vlucht strompelend verder terwijl hij achtervolgd wordt door de mannen van Dukhovich in de auto. Als twee trams elkaar passeren steekt Kincaid hier net

tussendoor, waardoor de mannen van Dukhovich vertraagd worden. Kincaid houdt zich vast aan de zijkant van de tram, maar de mannen van Dukhovich spotten hem en alle auto's van zowel Dukhovich als Interpol achtervolgen hem verder. Ondertussen is er ook een motor opgedoken, maar door de helm is nog niet duidelijk wie de bestuurder is, al zie je aan het pak wel dat het Bryce is en was Bryce in een eerder shot natuurlijk ook al op de motor te zien. Na wat heftige stunts scheurt Bryce achter Kincaid aan door drukbezochte plekken in Amsterdam. Al rijdend overmeestert Bryce een man van Dukhovich en pakt zijn wapen af. Kincaid springt ondertussen van de tram af en gaat te voet verder. Dukhovich's mannen schakelen een Interpol auto uit die tot een epische ommekeer komt. Kincaid springt ondertussen in een boot en schudt de inzittenden af. Er ontstaat een hevige klopjacht met Kincaid in de boot, Dukhovich's mannen in de auto, Interpol in de auto en Bryce met zijn motor langs de grachten van Amsterdam. Kincaid maakt een scherpe bocht en scheurt de gracht af, terwijl hij onder schot wordt gehouden door de mannen van Dukhovich. Bryce zit Kincaid op de hielen en rijdt in hoog tempo langs allerlei smalle drukbezochte steegjes. Doordat Bryce tegen een politieauto aanbotst die plotseling verschijnt, begint er ook een jacht op Bryce door de politieauto die hem achtervolgt aangezien Bryce niet stilstaat maar doorrijdt. Bryce rijdt ondertussen door een markt (point-of-view shot wordt hierbij gebruikt) en probeert de politiewagen af te schudden. Ondertussen scheurt Kincaid door de grachten (point-of-view shot wordt hierbij gebruikt) en de hele chaotische situatie wordt in beeld gebracht. De Interpol wagens vragen zich ondertussen af wie de motorbestuurder is. Na een strakke bocht botst de auto van de mannen van Dukhovich tegen een geparkeerde auto aan die in de gracht valt en die Kincaid maar ternauwernood niet raakt. Kincaid steekt zijn middelvinger op naar de mannen van Dukhovich die het vuur op hem openen vanuit de volgauto (point-of-view shot wordt hierbij wederom gebruikt). Ondertussen merkt Kincaid de motorrijder op die de andere auto's te slim af is. Na een aantal bizarre stunts lukt het Bryce om de schutter van Kincaid uit te schakelen. Kincaid's mannen proberen Bryce uit te schakelen door opeens vol te remmen, maar Bryce omzeilt ze en de Interpol auto die achter hen zat rijdt vol op de auto met Dukhovich's mannen in. Er ontstaat een kettingreactie: de andere politieauto's die hem ook volgen botsen ook in op de reeds gebotste auto's. Kincaid kijkt verbaast naar de motorbestuurder die alle auto's tegen elkaar opzet. De auto met Dukhovich's mannen rijdt door en wordt beschoten door de Interpol agenten. Alle auto's van de vijanden ontsnappen terwijl ze worden beschoten door Interpol agenten en Interpol raakt in conflict met de politie. Kincaid botst tegen een paar boten aan en rijdt bijna in op een andere boot maar ontwijkt hem ternauwernood. Doordat Kincaid afgeleid is door de motorrijder ziet hij de boot voor hem niet, de mensen in de boot springen er net op tijd uit terwijl Kincaid vol op hun boot inrijdt. Kincaid's mannen gaan Bryce achterna en openen het vuur op Bryce, maar Bryce omzeilt ze en schakelt de auto uit die het water inrijdt. Het lukt Kincaid om een alarmpistoolrookbom in de auto met Dukhovich's mannen te werpen waardoor de auto tot stilstand komt. Echter komt er een andere auto aangereden waaruit een vijand stapt met een bazooka en deze houdt Kincaid onder schot. Kincaid schrikt en kijkt verbijstert naar de man die hem onder schot houdt. Bryce maakt een epische motorstunt en schakelt net op tijd de vijand uit en het schot van de vijand slaat in op de auto van de mannen van Dukhovich. Kincaid scheurt met zijn boot door de grachten en ontsnapt aan de dood door de hulp van Bryce. Als Kincaid omkijkt ziet hij Bryce die zijn helmklep afzet, ze begroeten elkaar en lachen elkaar toe, maar op dat moment wordt Bryce aangereden door de mannen van Dukhovich en landt hij hard en bewusteloos op de grond. Kincaid ziet dit gebeuren terwijl hij verder rijdt. Bryce wordt meegenomen door de mannen van Dukhovich.

- 40. 1:16:34 – 1:19:55 →** Er wordt overgeschakeld naar een wat meer afgelegen locatie waar Ivan (de leider van het team van Dukhovich) te zien is samen met de andere overgebleven mannen van Dukhovich. Terwijl de andere mannen benzine over de vluchtauto gooien zodat ze moeilijker

traceerbaar zijn, spreekt Ivan met Dukhovich aan de telefoon in het Russisch. Het is twee uur voor de deadline en Ivan vertelt Dukhovich dat ze de bodyguard te pakken hebben en hem gaan ondervragen. Dukhovich zegt Ivan dat hij hem nodig heeft in de rechtbank als Kincaid wel opduikt en Ivan verzekert Dukhovich dat Goran (een man uit het team) Bryce wel aan de praat zal krijgen. De auto wordt in brand gestoken en het telefoongesprek wordt beëindigd.

Bryce wordt hardhandig vastgebonden en zijn helm wordt afgedaan door de mannen van Dukhovich. De getatoeëerde martelaar Goran wordt getoond en de omgeving wordt getoond; het is een sinistere kelder waarin allerlei sm-poppen staan. Daarnaast zijn er veel mannen van Dukhovich die de ruimte beveiligen. Goran vraagt Bryce één keer beleefd waar Kincaid is en Bryce antwoordt dat hij het niet weet en legt vervolgens de padvinderseed af op zijn erewoord. Vervolgens slaat Goran Bryce in elkaar. Hierna wordt Bryce gemarteld met waterboarden, terwijl hij stug blijft ingaan tegen de mannen; hij noemt de techniek verouderd en zegt dat ze een slechte manier van omgang hebben omdat de ontvoerde een band moet opbouwen met de kidnapper. Vervolgens voegt Goran stroom toe aan de verouderde marteltechniek waarop Bryce duidelijk beangstigd is. Na een paar nare martelingen vraagt Goran opnieuw waar Kincaid is waarop Bryce antwoordt dat hij achter hen staat. Echter staat Kincaid weldegelijk achter hen; zijn lichtsilhouet wordt zichtbaar achter het zeil. Goran en de mannen geloven Bryce niet en gaan door met het martelen van hem. (Hardcore muziek tuned-in;) Kincaid overmeestert alle mannen met gemak en het lijkt zelfs persoonlijk: hij steekt meermaals in op een vijand, breekt de botten van een andere vijand, elektrocutteert Goran en slaat een vijand volledig in elkaar en schiet zijn bewusteloze lichaam neer. Kincaid bevrijdt Bryce en tilt hem uit de ruimte. Paniek breekt los en alle prostituees die zich in hetzelfde gebouw en in de aangrenzende gebouwen bevonden rennen weg. Kincaid overmeestert op zijn weg terug naar de auto nog een paar mannen van Dukhovich en rijdt weg met Bryce bewusteloos naast hem.

- 41. 1:19:56 – 1:21:16 →** Uitgerekte landschappen worden getoond met een molen en vervolgens wordt Kincaid's auto getoond. (Hardcore muziek faded-out;) Bryce komt geschrokken bij en probeert te oriënteren waar hij is. Kincaid zegt dat hij iets wil zeggen voordat Bryce begint te praten en uit zijn verontschuldigen voor het lachen over Kurosawa, aangezien hij zich realiseert dat dat Bryce zijn vriendin kostte en ook zijn triple-A status (de status die Kincaid overigens nog steeds niet serieus neemt). Bryce reageert verbaast maar geeft direct en voor het eerst toe dat het allemaal zijn eigen schuld was en dat hij het zichzelf heeft aangedaan. Kincaid is het hier niet mee eens en maakt Bryce duidelijk dat hij het niet zichzelf heeft aangedaan, maar dat het leven nu eenmaal soms zo kan lopen helaas. (Fade-in van I Want To Know What Love Is – Foreigner;) Bryce zit over Amelia in en Kincaid vertelt hem dat er nog tijd zat is om het goed te maken. Kincaid vraagt hoe Bryce en agente Roussel elkaar hebben ontmoet. Bryce zegt dat dit tijdens een klus is gebeurd waarbij agente Roussel undercover was. Een flashback naar de ontmoeting tussen Michael en Amelia volgt; **(FLASHBACK;)**
- 42. 1:21:17 – 1:22:34 →** Bryce vertelt dat hij op de uitvaart was van een cliënt, ondanks dat hij hem had beschermd tegen kogels en explosies, kon hij de zware man niet redden van 68 jaar mayonaisse-misbruik. Aangezien hij technisch gezien nog betaald werd, kwam hij zijn "spijt betuigen". Bryce was alleen maar aan het eten van de hapjes en aan het drinken. Amelia was hier ook met een stel Interpol-agenten en ze waren op jacht naar de duistere broer van zijn cliënt. Echter had het Interpol team niet subtiel gehandeld, aangezien ze gespot werden en vervolgens op hun doelwit afrenden op het moment dat hij op de vlucht sloeg. Er ontstond hierdoor chaos en Bryce uit kritiek op het amateursschap van Interpol wat zorgde voor paniek, brand en het vallen van de kist van de overledene. Op het moment dat Amelia achter de man aanrent, botst ze tegen Bryce op die net naar beneden komt. Ze landen op een sensuele manier op elkaar (ondertussen klinkt refrein nummer). Amelia ziet dat het doelwit al is overmeesterd door andere Interpol

agenten en kijkt Bryce recht in de ogen. Hierna worden Bryce en Amelia woest en gepassioneerd zoenend getoond enkele momenten na de uitvaart. (EINDE FLASHBACK).

- 43. 1:22:35 – 1:24:01** → Bryce vertelt Kincaid glimlachend dat hij gewoon tegen Amelia aanliep en dat het hem overkwam, waarop Kincaid bevestigt dat dat het leven is. Hierna maakt hij een pijnlijke referentie naar Kurosawa, aangezien dat ook een toevalligheid was van het leven. Bryce en Kincaid krijgen weer een klein akkefietje omdat ze allebei overtuigt zijn van hun eigen waarheid. Ze rijden verder door terwijl een man van Dukhovich de auto in de gaten houdt vanaf een brug. Het laatste nieuws uit Den Haag wordt gemeld: als er geen getuige komt opdagen binnen één uur, wordt de voormalig president Dukhovich vrijgesproken en zal hij de macht weer grijpen. Het zou daarbij de internationale gemeenschap in verlegenheid brengen en een enorme klap zijn voor de familieleden van zijn slachtoffers. Ondertussen wordt Ivan getoond die met een paar andere mannen in een auto zit en gedurende het radiobericht worden meerdere auto's getoond van zijn team die Bryce en Kincaid op de hielen zitten.
- 44. 1:24:02 – 1:26:01** → Bryce en Kincaid zijn in een parkeergarage en Bryce peinst over de gevaren die hen op de loer liggen. Den Haag wordt op de achtergrond getoond, ze zijn er bijna. Bryce zegt dat de mannen van Dukhovich dichtbij zijn en dat ze vast wachten totdat zij de eerste stap zetten. Op dit moment beseft Bryce zich dat hij Amelia nog had willen vertellen dat hij een stommeling was. Bryce stelt voor om Kincaid te begeleiden naar zijn vrouw Sonia zodat hij haar persoonlijk bloemen kan overhandigen en ze haar samen kunnen bevrijden. Terwijl Bryce voorstelt om Kincaid te helpen, zegt Kincaid dat hij het plan wil doorzetten en Bryce zijn zogenaamde triple-A status wil terugbezorgen. Hij zegt sarcastisch dat hij dit doet uit schuldgevoel naar Bryce toe, maar beweert ook serieus dat Dukhovich gestraft moet worden voor zijn daden. Bryce lijkt niet zeer zeker van hun zaak en betwijfelt of ze het zullen halen. Kincaid uit zijn verontrusting ook, maar zegt dat hij nog wat troeven achter de hand heeft. Ze zoeken samen een auto uit om te stelen en waar Kincaid voor de luxe jaguar wil gaan, stemt Bryce voor de minder luxe auto die minder opvalt. (Point-of-view shot Kincaid die van de mooie jaguar kijkt naar de minder luxe auto). Kincaid laat Bryce voor de verandering eens zijn doordachte en subtiele inbraakmethode toepassen, in plaats van een opvallende lompe methode. (Er klinkt vrolijke muziek;)
- Kincaid en Bryce zitten in de auto en scheuren met hoge snelheid uit de parkeergarage. (Slow-motion shot) Waar Bryce opgewekt en enthousiast achter het stuur zit, staart Kincaid verveeld voor zich uit met zijn handen over elkaar. Echter gaat de auto net wat te snel en vliegen ze uit de bocht tegen een container aan, waardoor de airbags worden geactiveerd. De auto reed gevoeliger dan ze dachten. Kincaid gebruikt zijn pistool om de airbags te ontluchten en ze krijgen wederom ruzie, waarbij Kincaid middels zijn pistool afdwingt zelf te gaan rijden.
- 45. 1:26:02 – 1:35:04** → Een klok wordt getoond in de rechtbank; nog twintig minuten voordat het 17:00u is en de deadline wordt bereikt. Agente Roussel staart zenuwachtig en bezorgd voor zich uit, terwijl haar vrouwelijke CEO zegt dat er bijna geen tijd meer is. De assistent-directeur van Interpol (en tevens de nog on-ontmaskerde mol) zegt haar dat er geen teken van leven is en dat ze zijn verdwenen in Amsterdam en dat Dukhovich waarschijnlijk vrijkomt. Agente Roussel zegt hem dat Michael dat nooit zal laten gebeuren en de assistent-directeur zegt dat ze zich blijkbaar heeft vergist in Michael Bryce. Op dit moment valt agente Roussel de handwond op van de assistent-directeur. Ze wordt plots gebeld; het is Michael die haar vertelt dat ze een paar minuten verwijderd zijn van de rechtbank. Vervolgens biedt Michael zijn verontschuldiging aan voor de manier waarop hij zich heeft gedragen en voor alles wat er tussen hen gebeurd is. Hij zegt dat hij zich als een kind gedraagt in haar aanwezigheid en dat het niet eerlijk is dat hij zijn fouten op haar heeft geprojecteerd. Terwijl Michael Bryce Amelia vertelt dat ze beter verdient, spotten de mannen van Dukhovich hun auto op de snelweg en zetten de achtervolging in. Amelia vraagt Michael waarom hij dit nu vertelt en Michael zegt haar dat dit het juiste moment is. Kincaid merkt

ondertussen op dat ze gezelschap hebben en waarschuwt Michael. Alle auto's en de motor van de vijanden seinen elkaar en rukken uit. Kincaid probeert Michael te pushen om te zeggen dat hij van Amelia houdt, aangezien Michael het moeilijk vindt om te zeggen. Op dat moment botst Kincaid echter tegen een wegbarricade en vliegt Michael door de voorruit naar buiten. Ze kijken elkaar overrompeld aan en Kincaid schreeuwt wat er gebeurd is met de veiligheidsgordel-regel van Michael Bryce waaraan Bryce zich altijd hield maar Kincaid zelf niet. Nu droeg Kincaid echter een gordel, terwijl Bryce deze niet omhad.

Michael heeft geen tijd om in te stappen omdat de mannen van Dukhovich komen aanrijden en het vuur openen op hen. Er ontstaat een epische achtervolgscène waarin Michael te voet op de vlucht slaat en Kincaid in de beschadigde auto vlucht. (Actiemuziek fade-in;) Michael rent een metrohalte in en doordat de auto waarin Ivan zat wordt onderschept door een truck, besluiten zij te voet achter Michael aan te gaan terwijl Kincaid wordt gevolgd door de andere auto's. Kincaid, die ondertussen aan alle kanten wordt beschoten in zijn auto, hoort opeens Amelia aan de telefoon en neemt de telefoon op en zet haar op speaker. Terwijl zowel Kincaid in de auto als Michael in het metrostation wordt belaagd door de mannen van Dukhovich, vertelt Kincaid Amelia dat Michael echt heel veel om haar geeft en dat hij gewoon moeite heeft met het omgaan met emoties. Terwijl Kincaid rijdend aan het vluchten is door een park en Bryce zich schuilhoudt in de metro zelf, vertelt Kincaid Amelia dat Michael echt van haar houdt. Kincaid belandt op een bouwplek na een flinke stunt en Amelia vraagt of hij bezig is met iets. Kincaid zegt dat hij even druk is en zegt dat hij haar terugbelt. Ondertussen probeert Michael in de metro te ontsnappen aan de mannen van Dukhovich. Hij ontsnapt ternauwernood aan de mannen en Kincaid boekt ondertussen vorderingen bij zijn ontsnappingsmanoeuvre. Hij komt daarna echter in een ongelukkige positie terecht waarin hij gedwongen werd door de vele auto's en de motor van de vijanden om hem heen. Ondertussen rent Michael uit het station gevolgd door de mannen van Dukhovich. Kincaid overmeestert de motorrijder en sleurt hem mee vanuit zijn raam. Na het afschudden van een auto maakt hij een flinke sprong en verliest daarbij zijn voorklep. De andere auto schudt hij hierbij af, waardoor er nog één auto overblijft. Ivan rent ondertussen ook uit het station om Michael te volgen. Kincaid wordt zodanig aangereden dat hij met zijn auto in tegengestelde richting in zijn achteruit tegenover de auto van de vijanden moet rijden. Hij schiet de bijzitter dood en voegt in op de snelweg en waar zijn auto net goed terechtkomt, wordt de auto van de vijand precies geraakt door een passerende vrachtwagen die met hoge snelheid aan kwam rijden. Alle vijanden zijn afgeschud en de laatste auto van de mannen van Dukhovich vliegt in brand na de aanrijding. Vanuit deze brand wordt weer overgeschakeld naar een brandende grill. (Doorlopend shot vanaf hier, one-take;) Er wordt in een restaurant een steak geserveerd en terwijl de ober naar de tafel toeloopt komt Michael binnengestormd. Hij vlucht naar de keuken en wacht daar de mannen van Dukhovich op en overmeestert deze op pijnlijke wijze. Alle mannen behalve Ivan overmeestert hij en Bryce slaat verder op de vlucht terwijl hij even later achtervolgd wordt door Ivan. (Doorlopend shot vanaf hier, one-take;) Bryce vlucht weer een winkelzaak in en ditmaal is het een gereedschapswinkel. Hij kiest snel een gereedschap uit als wapen en Ivan stormt binnen. Terwijl Ivan en Michael hevig vechten met elkaar, zoeken de medewerkers dekking. Na een epische vechtpartij vermoordt Michael eindelijk Ivan en op het moment dat Michael op adem probeert te komen komt Kincaid toeterend aanrijden en wijst Michael op de tijd.

- 46. 1:35:05 – 1:38:03 →** Voor de rechtbank protesteert nog steeds een woedende menigte en er zijn nog slechts vijf minuten te gaan voor de deadline meldt de media. De zaak tegen Vladislav Dukhovich lijkt gedoemd te mislukken rapporteert een journalist. Er wordt overgeschakeld naar de situatie binnen de rechtbank in de rechtszaal; de vrouwelijke CEO kijkt zenuwachtig naar Amelia. Er wordt weer overgeschakeld naar buiten; de beveiligers krijgen te horen dat er een verdacht voertuig nadert en de auto wordt gestopt door alle eenheden. Er komt een autowrak aanrijden dat

überhaupt nog maar amper vooruit komt. Alle agenten houden de auto onder schot maar al snel komen ze erachter dat het Kincaid is samen met zijn bodyguard Bryce. Bryce en Kincaid stappen uit de auto en ook de deuren begeven het. Bryce vertelt de agent dat hier de getuige Darius Kincaid is en de agent begeleidt de twee naar binnen. Er wordt wederom een klok getoond in de rechtszaal die laat zien dat er nog maar drie minuten zijn voor de deadline. De advocaat van Dukhovich staat op in de rechtszaal en zegt de edelachtbare dat dit zich heeft ontwikkeld in een pure tijdsverspilling voor zijn cliënt Dukhovich. Ondertussen zie je de professor Asimov die getuigd heeft tegen Dukhovich betreurd naar beneden kijken. De advocaat van Dukhovich zegt dat de aanklager geen getuige naar voren heeft gebracht. Op dit moment lopen Bryce en Kincaid het rechtsgebouw binnen, alleen de alarmen van de beveiligingspoortjes gaan af bij Kincaid die zich vervolgens snel ontdoet van zes vuurwapens. Bryce wordt gestrest. De klok wordt weer getoond en er zijn nog 21 seconden over. De edelachtbare slaat haar hamer en wil net de uitspraak maken dat de deadline verstreken is en dat het proces wordt beëindigd, maar net voordat ze haar zin afmaakt stormen Kincaid en Bryce de rechtszaal binnen. Alle aanwezigen in de rechtszaal kijken op en Dukhovich kijkt gechoqueerd. De aanklager (Barry Atsma) presenteert de getuige Darius Kincaid aan de edelachtbare waarop de advocaat van Dukhovich zegt dat de deadline verstreken is. De edelachtbare zegt dat er nog een paar seconden op de klok waren dus dat de getuigenis wordt toegestaan.

Kincaid maakt zich klaar en de aanklager presenteert de getuige. Amelia vraagt de gewonde Bryce of het wel goed met hem gaat en Bryce zegt dat het goed gaat en dat de missie is geslaagd. Amelia bedankt Bryce en Bryce zegt haar dat het beste dat hem ooit is overkomen zijn botsing met haar is geweest destijds. Amelia glimlacht en gaat weer zitten. Kincaid legt zijn eed af voor de rechtbank en kijkt Dukhovich grijnzend aan. De bepleiter begint met de vraag of zijn echte naam Darius Kincaid is, waarop Kincaid zegt dat zijn echte naam eigenlijk Darius Evans is. Kincaid vertelt dat zijn ouders zijn gescheiden toen hij zes jaar was en dat zijn moeder hertrouwde met ene Roger Kincaid die hij een echte smeerlap vond. Kincaid dacht dat als hij zijn achternaam aannam, Roger Kincaid zijn moeder hopelijk minder vaak zou slaan. Hij vertelt dat dit plan echter niet zoals gepland verliep, maar dat de naam is blijven hangen. Kincaid vertelt dat de naam van zijn echte vader Maurice Evans is en dat hij predikant was en hij enige jaren later vermoord werd in zijn eigen kerk. (Op dit moment kom je er als toeschouwer pas achter dat Kincaid's eerste moord de moord op de moordenaar van zijn eigen vader was;) Bryce kijkt gechoqueerd toe vanuit de hoek en schrikt klaarblijkelijk van deze informatie. De bepleiter excuseert zich dat hij niet op de hoogte was van deze informatie en Kincaid verzekert hem dat het geen probleem is omdat ze nou eenmaal niet alles kunnen weten. De bepleiter zet zijn ondervraging door en vraagt Kincaid of hij ooit in dienst was van Vladislav Dukhovich, waarop Kincaid grijnzend "nee" antwoordt. De bepleiter vraagt hem vervolgens of hij Dukhovich ooit ontmoet heeft, waarop Kincaid "ja" antwoordt en bevestigt dat hij op 17 april 2012 is uitgenodigd in het paleis van Dukhovich door Dukhovich zelf. (ER WORDT OVERGESCHAKELD NAAR EEN FLASHBACK;)

47. 1:38:04 – 1:38:33 → Kincaid is te zien. Hij stapt uit een auto en loopt een trap op richting een zwaar beveiligd paleis. Ondertussen hoor je de stem van de bepleiter die bewijsstuk 17-D aanreikt uit de logboeken van het paleis om het bezoek te bevestigen. Kincaid zit aan een bureau met Dukhovich en naast Dukhovich staat Ivan. Ondertussen hoor je de stem van de bepleiter die aan Kincaid vraagt of hij werk kreeg aangeboden destijds, waarop Kincaid bevestigt dat dit inderdaad het geval was. Ivan legt een dossier voor Kincaid neer en Kincaid vertelt de rechtbank dat Dukhovich wilde dat Kincaid een politieke banneling zou doden in Engeland. Kincaid bladert door het dossier aan tafel bij Dukhovich en vertelt de rechtbank dat hij weigerde. De bepleiter vraagt hem waarom hij dit weigerde en Kincaid zegt dat hij dit deed omdat hij zag dat Dukhovich zijn mannen opdroeg om een heel dorp af te slachten terwijl hij daar in het paleis was. Te zien is hoe

de mannen van Dukhovich salueren naar Dukhovich. Er wordt weer overgeschakeld naar Kincaid in de rechtbank. (EINDE FLASHBACK).

48. 1:38:34 – 1:48:11 → Kincaid vertelt de rechtbank dat hij geen onschuldige mensen wil vermoorden. De bepleiter vraagt Kincaid of hij ondersteunend bewijs kan aandragen voor de afslachting van het dorp in opdracht van Vladislav Dukhovich, waarop Kincaid de jury naar een site doorstuurt en de bepleiter bewijsstuk 18-D aandraagt en de coördinaten bevestigt. Kincaid onthult zijn humoristische wachtwoord en er klinkt gelach in de rechtszaal. Kincaid zegt dat hij Interpol niet vertrouwde met deze informatie en op groot scherm worden de foto's getoond van Kincaid. Op de foto's is te zien hoe Dukhovich en zijn mannen tientallen dorpsbewoners liquideren en er ontstaat ontzag in de rechtszaal. Ook professor Asimov kijkt geëmotioneerd toe. De rechter vraagt om orde in de zaal en Dukhovich wisselt ondertussen een knikkende en onheilspellende blik uit met een andere man in de zaal die bij zijn complot hoort. Ondertussen trilt de mobiel van de assistent-directeur van Interpol en het berichtje "YOUR FAILURE WILL PROVE PAINFUL" verschijnt. Dukhovich staat vervolgens op en vraagt de edelachtbare goedkeuring om het Hof toe te spreken om zo iedereen wat tijd te besparen. Terwijl de edelachtbare toestemming geeft, pleegt de handlangster van Dukhovich een belletje waarin hij aanstuurt tot het volgen van de alternatieve maatregelen (het back-up plan B waar Dukhovich het eerder over had met zijn advocaat, maar wat tot dusverre nog niet bekend was). Een man die ergens buiten staat met een vrachtauto is aan de andere kant van de lijn. Dukhovich zegt het Hof dat hij al maandenlang in deze stoel zit en deze bespottelijke charade moet aanhoren. Ondertussen vlucht de assistent-directeur van Interpol de zaal uit. Dukhovich gaat verder en zegt dat zijn voortreffelijke advocaat hoopte op een formele vrijspraak, maar dat dat niet meer kan. Hij bedankt Darius Kincaid hiervoor sarcastisch en Darius knipoogt spottend naar hem. Ondertussen gaat Amelia achter de assistent-directeur aan omdat ze de zaak niet vertrouwt. Dukhovich stelt voor om deze klucht nu te beëindigen. Dukhovich zegt dat alle aanklachten tegen hem volkomen terecht zijn. Er ontstaat chaos in de rechtszaal terwijl Dukhovich doorgaat en zegt dat hij de rechtmatige machthebber is van Wit-Rusland en dat hij als leider van zijn land er alles aan doet zonder uitzonderingen of excuses om zijn autoriteit te waarborgen en ook geen andere autoriteit erkent. De edelachtbare probeert Dukhovich het zwijgen op te leggen maar Dukhovich gaat door met zijn toespraak. Kincaid en Bryce raken ook in paniek terwijl Dukhovich zegt dat zijn macht niet gelimiteerd mag worden en vervolgens steeds bozer en harder gaat praten.

Amelia is buiten de rechtszaal en gaat achter de assistent-directeur aan en hij beveelt haar haar werk te doen. Ondertussen vordert Dukhovich zijn speech door te zeggen dat de wereldgemeenschap middels dit proces een statement probeert te maken, maar dat hij nu zijn eigen statement wil maken. Ondertussen vertrekt er vanaf buiten de rechtszaal een vrachtauto. Amelia vraagt de assistent-directeur zijn telefoon te laten zien maar de assistent-directeur valt haar aan en probeert haar te wurgen. Ondertussen herhaalt Dukhovich dat hij geen autoriteit erkent die zijn macht limiteert. De vrachtauto rijdt ondertussen verder en de inhoud van de vracht wordt getoond: er staan drie grote bommen in. De vrachtauto rijdt in op de patrouillewagens en rijdt vervolgens in de richting van de menigte. De menigte vlucht en ondertussen wordt Amelia verder gewurgd. Dukhovich wordt meegenomen door twee beveiligers terwijl hij schreeuwt te vertrekken met behoud van zijn waardigheid. De vrachtauto ontploft vlak voor de rechtbank en een grote vuurbom ontstaat die alle aanwezigen in de gehele rechtbank doet terugdeinzen. Hierdoor verliest de assistent-directeur ook de grip op Amelia. Dukhovich grijpt het wapen van een bewaker en richt deze op Kincaid. Bryce ziet het gebeuren. (Slow-motion shot;) Kincaid kijkt Dukhovich beangstigend aan en terwijl Dukhovich zijn schot lost springt Bryce voor Kincaid en sleurt hij hem mee achter de tafel. Kincaid lacht en grapt dat hij dit verstaat onder triple-A service, maar dan ziet hij dat Bryce in zijn zij is geraakt en flink aan het bloeden is. Het protocol totale afgrenzing

wordt van kracht en Dukhovich wordt onder schot gehouden door de beveiliging van de rechtszaal.

Ondertussen rukt de politie, brandweer en medische versterking uit. Het nieuws van de aanslag in Den Haag wordt door een reporter beschreven terwijl artsen in het ziekenhuis toekijken naar dit live nieuwsbericht. Wanneer ook de artsen alarm slaan en lucht- en grondondersteuning oproepen, lopen mannen van Dukhovich het ziekenhuis binnen. Kincaid oefent ondertussen druk uit op de schotwond van Bryce en Bryce vertelt hem dat hij zijn werk heeft gedaan en dat het nu tijd is voor Kincaid om zijn werk te doen en Dukhovich te vermoorden. Kincaid overmeestert een beveiligger en pakt zijn wapen af. Ondertussen gaat het gevecht tussen de assistent-directeur van Interpol en Amelia door. De vluchtleiding op het ziekenhuisdak vraagt om toestemming om gewonden op te pikken maar achter hem komen de mannen van Dukhovich aanlopen. Dukhovich wordt naar zijn cel gebracht maar een agent die hem hierbij begeleidt blijkt corrupt en steekt de medebeveiligers neer en neemt Dukhovich mee. De mannen van Dukhovich stelen ondertussen de helikopter van het ziekenhuis en stijgen op. Dukhovich vlucht naar boven met zijn agent gevolgd door Kincaid. Kincaid schakelt de corrupte agent uit op het dak terwijl de assistent-directeur Amelia bijna overmeestert. De assistent-directeur zegt dat hij dit nooit zo heeft gewild terwijl hij Amelia wurgt en net op tijd schiet Bryce hem in zijn schouder. Amelia overmeestert de assistent-directeur verder en Bryce valt op de grond door zijn verwondingen. Kincaid raakt Dukhovich ondertussen met zijn pistool in zijn schouder in een spannende achtervolging op het dak van het rechtsgebouw. Op het moment dat Kincaid oog in oog staat met Dukhovich lijkt hij hem te hebben, maar dan openen de mitrailleurs uit de aanvliegende helikopter het vuur op hem. (Slow-motion point-of-view shot met *sound perspective* van Michael Bryce ondertussen;) Amelia komt aangerend en probeert Michael te helpen, maar Michael vraagt eerst of het goed gaat met haar. Ze lachen naar elkaar en Amelia gaat hulp halen voor Bryce. Terwijl de helikopter langzaam probeert te dalen om Dukhovich op te pikken vanaf het dak, schiet Kincaid de piloten dood. De helikopter komt tot ontploffing en er ontstaat een epische standdown tussen Kincaid en Dukhovich. Kincaid schiet Dukhovich in zijn knie (evenals Dukhovich's mannen Kincaid destijds in zijn knie raakten tijdens de overdracht bij Coventry;) en beveelt hem op de rand van het gebouw te gaan zitten. Dukhovich probeert psychologisch in te spelen op Kincaid, (op dit moment wordt hetzelfde muzikale motiefje afgespeeld als bij de flashback van Kincaid van zijn eerste moord) maar Kincaid barst opeens in lachen uit (evenals zijn vrouw Sonia Kincaid dit ook deed na een zeer serieuze ondervraging van de Interpol agenten in haar cel). Kincaid zegt dat Dukhovich het voor hem heeft verpest op het moment dat hij zijn bodyguard Bryce neerschoot. Kincaid trapt Dukhovich vervolgens van het dak af en na een lange val landt Dukhovich op een auto en overlijdt hij. De protestanten en professor Asimov kwamen ondertussen de rechtbank uitgelopen en zagen de moord gebeuren. Vreugde ontstaat om het overlijden van de dictator en de menigte begeeft zich naar de auto waarop Dukhovich's lichaam ligt. Kincaid kijkt tevreden toe en loopt weer strompelend richting de rechtszaal, terwijl de zon ondergaat achter hem.

- 49. 1:48:12 – 1:50:18 →** Bryce wordt ondertussen op de brancard getild en vertelt Amelia zijn plan om voortaan beroemdheden te beveiligen omdat dat een stuk minder stress oplevert. Amelia vertelt hem dat ze er samen wel uitkomen en kust Bryce op zijn voorhoofd. Bryce is totaal overrompeld en blij. Kincaid komt aanlopen en vraagt of hij gearresteerd kan worden. Bryce vraagt zich opnieuw af hoe het toch komt dat Kincaid niet te vermoorden is. Kincaid vraagt de vrouwelijke CEO (Directrice Casoria) of de deal voor Sonia Kincaid nog staat en ze bevestigt dit van harte. Ze complimenteert agente Roussel omdat ze op haar instincten heeft vertrouwd. Kincaid zegt graag gedaan tegen Bryce omdat hij agente Roussel heeft bijgepraat vanuit de auto toen Bryce uit het raam was gevlogen tijdens de achtervolging. Bryce zegt dat hij geen liefdesadvies hoeft van Kincaid en Kincaid vraagt Bryce hoe zijn liefdesleven was voordat hij opdook. Bryce

zwijgt even en zegt dan dat dit de laatste kans is voor Kincaid om te vluchten, maar Kincaid zegt eerst te willen wachten tot Sonia vrij is en hij beweert dat hij daarna zijn ding zal doen. Bryce uit zijn ongeloof omdat het volgens hem niet zo makkelijk is om uit een zwaarbeveiligde gevangenis te ontsnappen, maar Kincaid is ervan overtuigd dat het goed komt. Kincaid maakt Bryce voor de laatste keer belachelijk en lacht het uit (freeze-shot).

- 50. 1:50:19 – 1:51:24** → Vanuit een zwart shot wordt er overgeschakeld naar een televisie nieuwsbericht op een oude televisie; er is een wereldwijd opsporingsbericht voor huurmoordenaar Darius Kincaid van kracht omdat Kincaid ontsnapt is uit de Belmarsh-gevangenis. Deze beruchte moordenaar is waarschijnlijk gewapend en extreem gevaarlijk, aldus het nieuwsbericht. (De locatie is de ontmoetingsplek in Honduras van Darius en Sonia, het café heet La Cuccaracha (De Kakkerlak); de bijnaam van Sonia voor Darius Kincaid). Ondertussen zijn Sonia en Kincaid aan het slowdansen in het café waar iedereen ruzie met elkaar heeft en aan het vechten is met elkaar (slow-motion shot;) Sonia vertelt Darius dat ze het super romantisch vindt dat hij is ontsnapt voor hun trouwdag en Darius zegt dat hij het absoluut niet had willen missen. De twee feliciteren elkaar en zeggen dat ze van elkaar houden, daarna zoenen de twee innig. Er wordt uitgezoomd (slow-motion shot;) en terwijl Sonia en Kincaid romantisch zoenen escaleren de vechtpartijen om hen heen. Het shot verkleint in hartjesvorm. (EINDE FILM).
- 51. (1:51:25 – 1:58:22)** → AFTITELING MET EINDCREDITS EN BLOOPERS. Op het nummer dat Darius Kincaid eerder zong genaamd 'Nobody gets out alive'.

VANUIT DE PLOTCONSTRUCTIE DE STORY CONSTRUEREN:

Chronologische volgorde van de gebeurtenissen in *The Hitman's Bodyguard* (2017):

30. Darius Kincaid vermoordt op zestienjarige/zeventienjarige leeftijd zijn eerste slachtoffer. Het slachtoffer was een moordenaar die de dorpsdominee op brute wijze had vermoord. Deze dorpsdominee was de vader van Kincaid (hier kom je als toeschouwer pas veel later achter).
26. Kincaid ontmoet Sonia in een criminele bar in Honduras en de twee worden verliefd.
3. Dukhovich valt het huis van professor Asimov binnen en vermoordt zijn familie. Professor Asimov wordt naar een interneringskamp van Dukhovich gestuurd. Hier verblijft hij uiteindelijk drie jaar totdat Dukhovich wordt afgezet.
42. Bryce ontmoet Amelia tijdens een Interpol undercover operatie. De twee zijn op slag verliefd.
22. Het Praag incident waarbij Kincaid Bryce bijna vermoordt.
47. Kincaid ontmoet Vladislav Dukhovich in zijn paleis op 17 april 2012 na uitgenodigd te zijn door Dukhovich zelf. Dukhovich vraagt Kincaid een politieke banneling te doden in Engeland maar Kincaid weigert omdat hij geen onschuldige mensen wil doden en omdat Dukhovich op datzelfde moment opdracht geeft voor het uitmoorden van een heel dorp. Kincaid beseft op dit moment dat Dukhovich een vreselijke dictator is.
- 1 & 36. (twee jaar terug vanaf het heden) Voor het eerst wordt een cliënt (Kurosawa) van Michael Bryce vermoordt, waardoor Bryce zijn triple-A status bodyguard-rank verliest. De huurmoordenaar Darius Kincaid heeft Kurosawa kunnen vermoorden doordat Kincaid toevallig op de juiste plaats en de juiste tijd was voor een ander doelwit. Bryce denkt echter dat zijn geliefde Amelia hem heeft verraden en Amelia verlaat hem omdat hij haar niet kan vergeven voor iets dat ze niet gedaan heeft.
20. Kincaid wordt in de val gelokt en opgepakt door de organisatie Interpol.
2. Bryce is gedegradeerd en ongelukkig.
4. Het proces tegen de wrede dictator Vladislav Dukhovich heeft een gebrek aan getuigenverklaringen door de mysterieuze verdwijning van alle getuigen. Professor Asimov is tot dusverre de enige getuige en vertelt over zijn ervaring met dictator Vladislav Dukhovich.
5. Kincaid sluit een deal met Interpol om te getuigen tegen Dukhovich, in ruil voor de vrijlating van zijn vrouw Sonia Kincaid.
6. Kincaid ontmoet agente Roussel (Amelia) en begint aan zijn overdracht naar Den Haag.
7. Er wordt een aanslag gepleegd tijdens de overdracht door de mannen van Dukhovich, waarbij slechts Amelia en Kincaid het overleven.
8. In het safehouse schakelt agente Roussel (Amelia) de hulp in van haar ex Michael Bryce, aangezien er een lek blijkt te zitten bij Interpol waardoor alleen externe groepen nog betrouwbaar zijn.
9. Michael Bryce weigert, maar wordt door chantage en door de belofte zijn geliefde triple-A status als bodyguard terug te krijgen toch overgehaald door Amelia.

10. De organisatie Interpol komt erachter dat er een lek is en dat Kincaid en Amelia gevlucht zijn.
11. De vrouw van Kincaid zit in de gevangenis en krijgt een telefoontje van Kincaid. Ze is boos op hem.
12. Bryce komt aan bij het safehouse en krijgt direct ruzie met Amelia. Hij beschuldigt haar nog steeds van verraad bij zijn cliënt Kurosawa.
13. Kincaid en Bryce proberen elkaar direct te vermoorden bij hun weerzien. Bryce wist niet dat hij Darius Kincaid moest gaan beschermen en Kincaid wist niet dat Bryce zijn bodyguard zou zijn.
14. De assistent-directeur van Interpol gaat (in opdracht van de vrouwelijke CEO van Interpol) op bezoek bij Dukhovich. Hij blijkt het lek te zijn en eist zijn vergoeding, Dukhovich vertelt hem hardhandig dat hij dit pas krijgt als de klus geklaard is en Kincaid dood is.
15. Wederom een ruzie tussen Amelia en Bryce in het safehouse. Bryce stemt toe met het beschermen van Kincaid, ook al haten de twee elkaar.
16. Telefonisch overleg tussen de vrouwelijke CEO en de assistent-directeur van Interpol. Locatie safehouse wordt onthuld. De assistent-directeur speelt de informatie direct door naar Dukhovich.
17. Zowel het Interpol team als de mannen van Dukhovich begeven zich naar het safehouse, Kincaid en Bryce ontsnappen ternauwernood aan beide groepen.
18. Agente Roussel (Amelia) wordt verhoord door Interpol en met tijdelijk verlof gestuurd omdat ze geen informatie wil geven door het lek in de Interpol instantie.
19. Bryce en Kincaid praten onderweg terwijl ze in de vluchtauto zitten.
21. Bryce en Kincaid praten verder in de vluchtauto, Kincaid heeft afgeluisterd dat Bryce gedumpt is door agente Roussel.
23. Gesprek in vluchtauto gaat door; Bryce zegt Kincaid nog nooit een kogel te hebben gevangen voor een cliënt.
24. Interpol vraagt Sonia in de gevangenis om informatie omtrent de locatie van haar man. Sonia weet het niet en lacht Interpol uit om hun falen.
25. Gevecht tussen de mannen van Dukhovich en Kincaid en Bryce. Kincaid en Bryce overmeesteren de mannen, maar Kincaid bleek een traceerbaar mobieltje bij zich te hebben waardoor Bryce boos is.
27. Kincaid en Bryce krijgen een lift richting het opstappunt in Engeland van de veerboot naar Amsterdam.
28. Dukhovich hoort dat Kincaid en Bryce ontsnapt zijn en zegt dat plan B in werking treedt indien Kincaid niet op tijd vermoord wordt.
29. Kincaid en Bryce worden afgezet door de bus en Kincaid zegt Bryce dat hij aan de goede kant staat omdat hij slechte mensen vermoordt in plaats van slechte mensen beschermt zoals Bryce doet.
31. Kincaid vertelt Bryce dat hij niet afwist van de duistere zaken van Dukhovich toen hij werd uitgenodigd voor een ontmoeting met de dictator.

- 32.** Kincaid en Bryce komen aan in Amsterdam. Ze begeven zich naar de woning van Bryce.
- 33.** Het proces omtrent Dukhovich is nog steeds gaande in de rechtbank in Den Haag. Bryce belt Amelia op om te zeggen dat hij haar vergeeft en Amelia wordt woedend op hem. Kincaid blijkt weggeglipt te zijn, terwijl de deadline over een paar uur nadert voor Kincaid's getuigenverklaring.
- 34.** Kincaid koopt Sonia's lievelingsbloemen en zet deze op de voorgevel neer van het gebouw voor de gevangenis zodat Sonia ze kan zien. Ondertussen wordt hij belaagd door de mannen van Dukhovich en Interpol die Bryce allemaal uitschakelt.
- 35.** Bryce komt erachter dat Kincaid Kurosawa heeft vermoord en is verbouwereerd.
- 37.** Bryce en Kincaid krijgen ruzie en Bryce stopt met het beschermen van Kincaid om Kurosawa.
- 38.** De klopjacht op Kincaid gaat verder, maar ditmaal zonder de bescherming van Bryce. Kincaid wordt door zo veel mensen achternagezeten dat hij het steeds ternauwernood redt. Bryce besluit Kincaid uiteindelijk toch te gaan helpen.
- 39.** Grote confrontatie tussen de mannen van Dukhovich, Interpol, de politie en Kincaid en Bryce. Bryce redt het leven van Kincaid, maar terwijl Kincaid veilig wegkomt wordt Bryce gegijzeld door de mannen van Dukhovich.
- 40.** Bryce wordt gemarteld door de mannen van Dukhovich die willen weten waar Kincaid is. Kincaid redt het leven van Bryce en samen vluchten ze richting Den Haag.
- 41.** Kincaid biedt zijn excuses aan om het Kurosawa incident en overtuigt Bryce dat er nog genoeg tijd is om het goed te maken met Amelia.
- 43.** Kincaid en Bryce zijn onderweg en hebben een gesprek over de toevalligheid van het leven. Ze raken wederom in een akkefietje terecht door een meningsverschil.
- 44.** Bryce wil de operatie stopzetten zodat Kincaid kan vluchten en zijn vrouw kan bevrijden, maar Kincaid wil doorgaan en Bryce helpen zijn status terug te krijgen en wil rechtvaardigheid voor de slachtoffers van Dukhovich. De twee krijgen vervolgens een auto ongeluk.
- 45.** Nog 20 minuten voor de deadline in de rechtbank. Bryce belt Amelia om zich te verontschuldigen voor alles. Ondertussen wordt hun auto gevolgd door de mannen van Dukhovich. De wegen van Kincaid en Bryce scheiden terwijl ze allebei proberen te ontkomen aan de mannen van Dukhovich die achter hen aanzitten. Kincaid vertelt Amelia telefonisch wat Bryce zelf niet kon vertellen; dat Bryce zielsveel van haar houdt. Bryce en Kincaid overmeesteren de mannen van Dukhovich na een zenuwslopend gevecht en vertrekken samen weer richting Den Haag voor de naderende deadline.
- 46.** Kincaid is net op tijd voor de deadline en voltooid zijn getuigenis. Kincaid vertelt dat zijn echte vader predikant was (waarvan hij de moordenaar heeft vermoord). Kincaid bevestigt op 17 april 2012 te zijn uitgenodigd in het paleis van Dukhovich door Dukhovich zelf.
- 48.** Het proces gaat door en terwijl Kincaid fotografisch bewijs presenteert van de genocide die Dukhovich heeft gepleegd, schakelt Dukhovich over op plan B. De assistent-directeur van Interpol (het lek) krijgt een bedreigende sms omdat hij gefaald heeft. Amelia vertrouwt hem niet en gaat hem achterna. Dukhovich geeft toe aan zijn beschuldigingen en dreigt iedereen te vermoorden die zijn macht limiteert. De assistent-directeur valt Amelia aan na ontmaskerd te zijn. In opdracht van Dukhovich wordt een aanslag gepleegd bij de rechtbank. Bryce vangt een kogel voor Kincaid en redt

zijn leven en Bryce redt het leven van Amelia door de assistent-directeur neer te schieten. Terwijl Dukhovich probeert te ontluchten met zijn corrupte agenten, gaat Kincaid hem achterna en vermoordt hij Dukhovich na een epische standdown. De getuigen tegen Dukhovich ontdekken zijn dode lichaam en vreugde breekt uit.

49. Amelia toont affectie en laat Bryce zien dat ze een toekomst met hem voor zich ziet. Bryce is gelukkig en Kincaid vertelt dat hij telefonisch een goed woordje voor hem heeft gedaan bij Amelia toen Bryce even weg was. Kincaid laat zich arresteren en Bryce wordt afgevoerd naar het ziekenhuis.

50. Een nieuwsbericht vermeldt dat er een wereldwijd opsporingsbericht van kracht is voor Darius Kincaid. De huurmoordenaar is ontsnapt uit de zwaarbeveiligde Belmarsh-gevangenis. Ondertussen is Kincaid met Sonia aan het dansen op hun ontmoetingsplek (de criminele bar in Honduras). Hij blijkt ontsnapt te zijn voor hun trouwdag. De twee verklaren elkaar de liefde en zoenen.

EINDE FILM.

VERKLARING KENNISNEMING REGELS M.B.T. PLAGIAAT

Fraude en plagiaat

Wetenschappelijke integriteit vormt de basis van het academisch bedrijf. De Universiteit Utrecht vat iedere vorm van wetenschappelijke misleiding daarom op als een zeer ernstig vergrijp. De Universiteit Utrecht verwacht dat elke student de normen en waarden inzake wetenschappelijke integriteit kent en in acht neemt.

De belangrijkste vormen van misleiding die deze integriteit aantasten zijn fraude en plagiaat. Plagiaat is het overnemen van andermans werk zonder behoorlijke verwijzing en is een vorm van fraude. Hieronder volgt nadere uitleg wat er onder fraude en plagiaat wordt verstaan en een aantal concrete voorbeelden daarvan. Let wel: dit is geen uitputtende lijst!

Bij constatering van fraude of plagiaat kan de examencommissie van de opleiding sancties opleggen. De sterkste sanctie die de examencommissie kan opleggen is het indienen van een verzoek aan het College van Bestuur om een student van de opleiding te laten verwijderen.

Plagiaat

Plagiaat is het overnemen van stukken, gedachten, redeneringen van anderen en deze laten doorgaan voor eigen werk. Je moet altijd nauwkeurig aangeven aan wie ideeën en inzichten zijn ontleend, en voortdurend bedacht zijn op het verschil tussen citeren, parafraseren en plagiëren. Niet alleen bij het gebruik van gedrukte bronnen, maar zeker ook bij het gebruik van informatie die van het internet wordt gehaald, dien je zorgvuldig te werk te gaan bij het vermelden van de informatiebronnen.

De volgende zaken worden in elk geval als plagiaat aangemerkt:

- het knippen en plakken van tekst van digitale bronnen zoals encyclopedieën of digitale tijdschriften zonder aanhalingstekens en verwijzing;
- het knippen en plakken van teksten van het internet zonder aanhalingstekens en verwijzing;
- het overnemen van gedrukt materiaal zoals boeken, tijdschriften of encyclopedieën zonder aanhalingstekens en verwijzing;
- het opnemen van een vertaling van bovengenoemde teksten zonder aanhalingstekens en verwijzing;
- het parafraseren van bovengenoemde teksten zonder (deugdelijke) verwijzing: parafrasen moeten als zodanig gemarkeerd zijn (door de tekst uitdrukkelijk te verbinden met de oorspronkelijke auteur in tekst of noot), zodat niet de indruk wordt gewekt dat het gaat om eigen gedachtengoed van de student;
- het overnemen van beeld-, geluids- of testmateriaal van anderen zonder verwijzing en zodoende laten doorgaan voor eigen werk;
- het zonder bronvermelding opnieuw inleveren van eerder door de student gemaakt eigen werk en dit laten doorgaan voor in het kader van de cursus vervaardigd oorspronkelijk werk, tenzij dit in de cursus of door de docent uitdrukkelijk is toegestaan;
- het overnemen van werk van andere studenten en dit laten doorgaan voor eigen werk. Indien dit gebeurt met toestemming van de andere student is de laatste medeplichtig aan plagiaat;
- ook wanneer in een gezamenlijk werkstuk door een van de auteurs plagiaat wordt gepleegd, zijn de andere auteurs medeplichtig aan plagiaat, indien zij hadden kunnen of moeten weten dat de ander plagiaat pleegde;
- het indienen van werkstukken die verworven zijn van een commerciële instelling (zoals een internetsite met uittreksels of papers) of die al dan niet tegen betaling door iemand anders zijn geschreven.

De plagiaatregels gelden ook voor concepten van papers of (hoofdstukken van) scripties die voor feedback aan een docent worden toegezonden, voorzover de mogelijkheid voor het insturen van concepten en het krijgen van feedback in de cursushandleiding of scriptieregeling is vermeld.

In de Onderwijs- en Examenregeling (artikel 5.15) is vastgelegd wat de formele gang van zaken is als er een vermoeden van fraude/plagiaat is, en welke sancties er opgelegd kunnen worden.

Onwetendheid is geen excuus. Je bent verantwoordelijk voor je eigen gedrag. De Universiteit Utrecht gaat ervan uit dat je weet wat fraude en plagiaat zijn. Van haar kant zorgt de Universiteit Utrecht ervoor dat je zo vroeg mogelijk in je opleiding de principes van wetenschapsbeoefening bijgebracht krijgt en op de hoogte wordt gebracht van wat de instelling als fraude en plagiaat beschouwt, zodat je weet aan welke normen je je moeten houden.

Hierbij verklaar ik bovenstaande tekst gelezen en begrepen te hebben.

Naam: Pleun Nabbe

Studentnummer: 5617162

Datum en handtekening:
woensdag 26 december 2018.

Pleun Nabbe

Dit formulier lever je bij je begeleider in als je start met je bacheloreindwerkstuk of je master scriptie.

Het niet indienen of ondertekenen van het formulier betekent overigens niet dat er geen sancties kunnen worden genomen als blijkt dat er sprake is van plagiaat in het werkstuk.